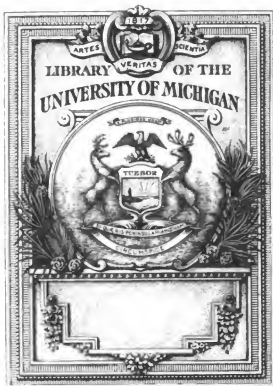

Anacreontis

Anacreon,
Giuseppe Spalletti,
Henri Estienne

THE GIFT OF
Prof. E. L. Walter

788

A4

R8

1876

ANACREONTIS TEII

QUAE VOCANTUR

ΣΤΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ

EX

52069

ANTHOLOGIAE PALATINAE VOLUMINE ALTERO

NUNC PARISIENSI

POST

HENRICUM STEPHANUM ET JOSEPHUM SPALLETTI

TERTIUM EDITA

A

VALENTINO ROSE.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

NUNC ITERUM IMPRESSA

MDCCCLXXVI.

LIPSIÆ TYPIS B. G. TRUBNERI.

Versiculos (ex parte) lepidissimos (quasi) Anacreontis senis ex eodem nunc codice edo in membranis scripto (saec. X/XI¹), ex quo eos qui primus invenit sua ipse manu accuratissime olim exscripsit Henricus Stephanus, cum ex Britannia rediens Lovaniensem academiam iuvenis inviseret anno 1551. idem enim est vetus ille codex epigrammatum² quem Lovanii habebat Ioannes Clemens Anglus ex quo se epigrammata quaedam γοιφώδη (Anth. Pal. XIV, 52. 56. 57. 58. 60. 62) descripsisse ipse ait Stephanus in appendice anthologiae Planudeae (p. 535) a. 1566 impressa, idem ex quo³, nonnullis carminibus certo consilio sepositis, Anacreontis Teii odas mutato quidem ordine taciteque, ut eius mos ferebat, correctas Parisiis ex Italia reversus edidit a. 1554. idem est quem post Clementis Maclinae a. 1572 mortui heredes⁴ in bibliotheca electorali Palatina recens ut videtur⁵ emptum Iano Grutero bibliothecario auctore versavit Salmasius (a. 1607 et sqq.), idem quem Heidelbergae capta cum reliquis opulentae bibliothecae voluminibus tegumento prius exutis⁶ Romam avexit Leo Allatius bibliothecae Vaticanae scriptor (a. 1623). ubi cum denuo membranae compingerentur, ex uno quod fuerat duo volumina evaserunt temere dissecta. atque ea de causa factum est ut postquam Parisios utrumque eiusdem codicis volumen a Gallis victoribus delatum est (a. 1797), altera tantum maiorque

Anthologiae Palatinae pars (p. 1—614) in bibliothecam universitatis Heidelbergensis (a. 1816) rediret (cod. Pal. gr. 23⁷), altera minor pars (615—709⁸) a Wilkenio ignorata, remaneret Parisiis (cod. Par. suppl. gr. 384), ubi nunc etiam quodammodo delitescit (cf. Didot, Notice sur Anacréon. Par. 1864 p. 39 sq., Mehlhorn praef. ed. Glogav. 1825 p. 2 sq.).

Utrumque tomum ipse vidi, alterum Heidelbergae anno 1860, Parisiis⁹ alterum 1864. Anacreontea quae habentur p. 675—690¹⁰, duobus annis post (3—7 Sept. 1866) ibidem contuli cum tabulis Spallettiani, quae scriptum exemplar fallaci quadam imitatione referunt¹¹.

Amica insuper W. N. du Rieu Batavi cura factum est ut in manibus sit Henrici Stephani apographum ex bibliotheca academiae Lugduno-Batavae huc transmissum. habetur in codice Vossiano gr. qu. 18 inter varia Stephani partim apographa partim codicum ab eo olim collectorum fragmenta in unum volumen compacta¹², ab ipso Stephano sine ullo dubio scriptum, ab ipso licet manu diversissima¹³ et dum per annos complures chartas tereret vario tempore varia, atramento item vario, ad marginem coniecturis suis notulisque ubique oppletum. adhaerent in foliis singulis diversisque atque in unum postea confusis eadem carmina vario adhuc et incerto conamine saepeque correcto ab ipso latine versa cum textu graeco iuxta repetito. in vacuo uno folio quod ad primum ipsius textus apographum pertinet, aversa pagina legitur titulus ἀνακρέοντος τη̃τον συμποσιακὰ ἡμιάμβια et infra eum κτῆμα ἐφ'ὅλκον τοῦ στεφάνου, antea in altera eiusdem folii pagina item vacua ab eadem

Henrici manuscripta non nisi haec verba vides *δοσιάδα βωμός*, quae secundae sic Arae in Anth. Pal. XV, 26 adscribuntur. nec tamen ultra quidquam ex libro Clementis Stephanus videtur enotasse. nam hoc quidem comparanti certum est, Anthologiae carmina illa quae Anacreontem praecedunt figurata, utpote quae iandudum una cum Theocrito et Iuntino et Calliergi Romano (1516) edita esse sciret, ea iterum eum non descripsisse. vulgatos enim textus Theocrito auctori una cum Syringe¹⁴ attributos ipse postea typis repetivit (in Poet. Gr. princ. her. 1566 t. II, 282 sqq.), ita quidem ut propter Hephaestionis testimonium ad Simmiam Rhodium auctorem omnes primus transferret. priorem Aram, quam non habuerat Calliergus, eam et ipse omisit, primus autem (ex Theocriteo quodam ut patet codice, velut qui est apud Ahrensium Mediol. c) edidit addiditque Simmiae Ovum¹⁵. etenim si veri quidem est simile, immo si manifestum est et figurata illa carmina et epigrammata Theocriti ad unum omnia ex ipsa qualem in codice Palatino auctam legimus Cephalae Anthologia postmodum collecta esse neque ante saecula XIV et XV ex hoc uno primoque fonte per varia exemplaria iterum dispersa fuisse seorsim scripta atque Theocriteis addita¹⁶, hoc simul utraque scriptura collata constat¹⁷ non ex ipso codice Palatino sed ex alio quodam Anthologiae exemplari haec manasse. nec tituli quidem illius quem ipse olim ex libro Clementis notaverat arae Dosiadis memor fuisse Stephanus intelligitur, cum a. 1566 ad arae inscriptionem haec notaret (Annot. p. LII ad II 285) *Σιμύλον*] *Suspectum esse hunc titulum βωμοῦ non ignoro: contra quosdam esse scio qui hunc illum*

esse δωσιάδου βωμὸν suspicentur cuius a Luciano facta est mentio: ego quaestionem hanc in medio relinquens, scholia in hoc idyllium in libro ab annis non adeo multis scripto inventa censui, qualiacunque sunt, lectori in calce huius libri esse exhibenda. haec autem illis adstipulantur qui Dosiadae adscribunt. et sic factum est ut postea in titulo Theocriti a. 1579 editi sine dubitatione poneret *Dosiadis aram*.

Iam vero si quaeris quomodo venerandum illud atque unicum veteris Anthologiae exemplar quod in itinere Stephanus inspexit Lovanii, in Clementis Britanni manus venerit, in tanta Anglorum¹⁸ Henrico VIII. regnante apud Italos ut litteris Graecis Latinisque operam darent Patavii frequentia, multa atque diversa fingi possunt quae probabiliter respondeas. erat enim Clemens (John Clement) Thomae Mori olim *puer*¹⁹ et inde a puero ad *martyrium* (1535) usque familiaris, amicus²⁰ idem Reginaldi Poli nobilissimi iuvenis (et postea cardinalis) qui postquam Oxoniae egit una cum Clemente (is enim Graecas ibi litteras professus est *auditorio tanto quanto non ante quisquam*²¹ c. a. 1519 in collegio cardinalis Wolsaei, postea succedente Thoma Lupseto), in Italiam studiorum causa profectus est (a. 1520—1525). circa idem tempus (scil. inde a Ianuario a. 1522 usque ad Octobr. 1525) in Italia modo Romae modo apud Venetos commoratus est Erasmi amicissimus Richardus Paceus²² regis Angliae orator, circa idem tempus (1523—25) Thomas Lupsetus, qui cum post mortem Chr. Longolii (1522, III. idus Sept.) in contubernio Poli vixisset Patavii, *in comitatu magnifici Poli*²³ per Constantiam (m. ut videtur Octobri a. 1525) rediit.

atque hoc idem unum est quod certum proferre possum, et ipsum tunc Clementem in Italia fuisse codicis Palatini postea possessorem, scilicet a vere 1522 usque ad finem 1525, Patavii partim ubi tunc docebant cum Baptista Leonio et Nicolao Leonico Romulus Amasaeus et Lazarus Bonamicus²⁴ (medicus autem Veroniae clarebat Hieronymus Fracastorus), partim Venetiis apud librarios Aldinos. constat praeterea eum qui iandudum *se totum addixit rei medicae*²⁵, in Italia medicum philologum libros graece scriptos collegisse magnasque eius apud Andream Asulanum in operibus Galeni edendis (Ven. m. April. et August. 1525) partes fuisse. num Romae fuerit ignoratur. sed hoc scimus eum ante ver sequentis anni (1526) in patria fuisse ex itinere reversum: tunc enim²⁶ in matrimonium duxit *alteram* illam Margaretam Gyge quae inter Mori filias cognata²⁷ ab ipso primum Clemente educata fuit. verisimile igitur est Clementem ex Italia codicem Palatinum ad Morum suum detulisse, qui iuvenis cum Guil. Lilio sodali *vertendis Graecis* (Planudeae) *epigrammatibus olim colluserat*²⁸: eoque magis quod etiam Clemens (qui tunc mos erat philologorum Anglorum, velut Io. Lelandi al.) *scripsit ipse epigrammatum et aliorum carminum librum unum*²⁹, teste Pitseo.

Nihilominus si altum postea Stephani silentium tibi qui hominis meritissimi moris noveris mirum minime videbitur, unus tamen hic scrupulus animo residet quomodo in tanto virorum eruditorum certamine studiorumque summa iam aemulatione codex ille vel Clementis aetate (1522) in Italia Italos latuerit Graecosque in Italia degentes docentesque, M.

Musurum praesertim eiusque gentilem Zachariam Calliergum Cretensem³⁰ ipsumque Ianum Lascarim qui anthologiam Planudeam Florentiae primus (1494) ediderat altera iam vice Venetiis (ab Aldi socero 1521) recusam. neque magis hoc, cuius eadem causa est, intelligitur, cur si illum ex Graecia allatum in manibus tenuisset Nicolaus Sophianus Corcyraeus³¹ vidissetque Franciscus Portus³² Sigonii praeceptor vel in celeberrimis Angeli Colotii († 1549/50) aedibus Romae iuvenis vidisset Fulvius Ursinus Romanus (n. 1530), id longo post tempore incertoque et confuso rumore³³ traderetur. attamen quod mirum fuit Clementis tempore, hoc si etiam Stephani aetate post triginta annos (1552—54 et 1554—55) atque in ipsa maturae iam philologiae luce Robortello coram et Sigonio Victorioque fieri potuisse statuas, absurdus eris.

Evanescit igitur vulgaris illa de Anacreonte in Italia reperto fama, quae Stephano dedita opera silente ex ancipitibus eius verbis et velatis (Schediasm. var. VI p. 273) sumitur. apparet simul nugas fuisse quae de famosissimo invento suo non solum absona sed inter se diversa et de *antiqui libri tegmine* nunc, nunc de *corticeo* codice antiquissimo gloriatus Italis ipse narrabat³⁴, eo quidem consilio ut cuius rei veram naturam rationemque celare apud se constituerat, eius suspectam ipso silentio auctoritatem aliquo modo affirmaret. nunc autem comparatis et inter se collatis et codice Palatino et editione Stephani, apographo insuper Stephani quod editionis per plures annos comparatae fundamentum fuit, manifestum est nullum usquam inde a Stephani aetate Anacreontis codicem extitisse praeter Palatinum. quod autem de tertio aliquo

exemplari Henricus subdidit, cuius vana eum spes tenuerit editionem morata, hoc non est cur fictum aequè esse aestimes, est cur verum. nam qui amicus fuit Guilelmi Sirleti (postea cardinalis) *Hebraicae Graecae Latinaeque linguae peritissimi* et multum cum eo litterarum causa Romae versatus (1553/54), hunc verisimile est vidisse Sophronium Sirleti³⁵ (Matranga apud Mai. Spic. Rom. t. IV p. XIX sqq.) postea Barberinianum (saec. XI/XII), in quo secundum indicem antiquum qui praemittitur (cf. Th. Bergk in ed. III. Poet. lyr. Gr. p. 1079) eorundem *Anacreonteorum veterum* plane similis collectio similique ordine proposita olim extiterat, quae tamen, mutilo codice, ut Leonis Allatii iam tempore ita sine dubio etiam Sirleti periisset.

Vetera esse Anacreontea i. e. ea quae neque ad imitatorum illud quod ostendit codex Barberin. Christianorum genus saec. nono florens neque ad auctores Sophronii (saec. VII) aequales poetasque (equibus Ioannem novimus) Gazaeos pertineant sed Gregorium Naz. antecedant et Synesium et saeculum quartum, hoc vel ea re quodammodo significatur quod, cum in recentibus illis plana sint omnia et perspicua, Palatina sunt corruptissima. num autem ad ipsum Anacreontem Teium ex his veteribus vel unum quoddam merito referatur, hoc et ignoramus et ignorabimus. num eiusdem Anacreontis aut omnia aut plurima revera fuerint quae sub eo nomine ab Alexandrinis accepta atque collecta et quinque libris edita a grammaticis postea oratoribusque et sophistis citantur, hoc aequè ignorantes ignorabimus. dubitabimus tamen de utroque, unum hoc pro certo statuentes

eadem fuisse quasi Anacreontis carmina nonnulla et in collectione Alexandrina et in eclogis Byzantinis cum Anthologia editis, his autem ab editore admixta fuisse carmina recentiora, etiam recentissima, in simile partim argumentum scripta.

Berolini 9. Februarii 1868.

Valentinus Rose.

Non animi causa sed editori morem gerens nunc iterum hos versiculos perlegi, quos olim perspectis scripti codicis editique fatis non solum vetere mendacio sed novella dissimulatione obscuris, Henrici mei gaudia inventionesque recolens tractavi. nunc pauca mutavi, pauciora addidi, non nulla diligentius ut typis imprimerentur curavi, adhibita quidem codicis imagine, quam Zangemeisteri bibliothecarii Heidelbergensis cura laudabili photographice nuper Parisiis expressam, pro ipsa membrana quam sibi sero volebant Heidelbergenses, accepimus omnes qui Graecarum litterarum studio delectamur. sic tamen accepimus ut cogitemus de accentibus praecipue spiritibusque atque eius modi linearum ductibus saepius evanidis deque omni correctoris negotio neminem tuto iudicare posse nisi qui ipsum codicem viderit.

Berolini 20. 5. 1875.

V. R.

Adnotationes.

¹ Scilicet si solius scripturae genus spectas, codex Pal. potest esse saeculi vel X vel XI vel etiam XII, argumenta vero si recolas ex rebus petita, Iacobsii fere sententiae accesseris statuesque supparem fuisse librarium auctorum quorum carmina inseruit recentissimorum Constantini Siculi atque Theophanis τῶν μακαρίων, Arethae archiepiscopi (Iacobs app. cr. 832) et Constantini Rhodii (XV, 15. app. 817. cf. Matranga Anecd. p. 627), ipsius etiam qui sub Constantino Porphyrogenneta (†959) egerit collectoris Constantini Cephalae, Michaelis denique τοῦ μακαρίου, cuius cum apographo ex ipsius Cephalae libro sumpto suum contulit (Iac. app. 326. 328) qui Cephalae opus additamentis auxit editor codicis Palatini.

² ἡ βιβλος τῶν ἐπιγραμμάτων (sec. indicem vet. Anth. Pal.). ex cod. Pal. γριφώδη ea (alibi nusquam reperta) sumpta esse demonstrant ipsius codicis lectiones (apud Iac. app. 800 sq.) cum Stephano comparatae.

³ cuius rei famam quandam servavit de la Monnoie in notissima illa apud Baylium (Dict. s. Anacreon) epistola.

⁴ filios filiasque (Pits. p. 768) ex quibus *pars nupsit Christo pars altera mundo*.

⁵ Ios. Scaliger epist. 430. — ignotus fuit Friderico Sylburgio († 1596) nec extat in catalogo quem is confecerat codicum Graecorum (cf. Wilken Gesch. d. Heid. Büchers. 127. 203). de quo catalogo notissimo (cf. Ios. Scaliger epist. 415—19. 421. 432—34) et a 1701 typis edito ridiculus est

error Theineri in libro infra citato p. 23 sq. idem enim est cuius excerpta a Gretsero accepta A. Possevinus edidit in Apparatu Sacro Ven. 1606.

⁶ cf. A. Theiner, Schenkung der Heidelberger Bibliothek durch Maximilian I. Herzog u. Churf. in Bayern an Papst Gregor XV. und ihre Versendung nach Rom. München 1844. p. 25: *Gemäss der in Rom erhaltenen Instruktion löste er von allen Handschriften die dicken und ungeschickten Holz- oder Ledereinbände ab, was um so nöthiger war, da sie allein mehr als das Doppelte sämmtlicher Handschriften und Bücher wogen. Ihr Transport wäre beinahe unmöglich gewesen. Aus Neugierde liess sie Alacci alle auf einen Haufen zusammen legen, um eine Uebersicht von ihrer Masse und Gewicht zu haben; sie füllten 13 Frachtwagen an, und hatten ein Gewicht von mehr denn 200 Centnern.*

⁷ qui numerus antiquus est, nam in charta quam ab initio huic ut ceteris codicibus adlevit bibliothecarius Romanus legitur *Codex Palatinus N. 23. Anthologiae altera collectio . . . mox finito indice post titulum Timocreonis 614 additur ubi primae partis est finis. vide eodem Numero partem Secundam in alio codice. praeterea in tegmine haec:*

*In novo Pal. XXIII Indice
Olim 33.*

in extrema autem p. 614 (cuius duae tertiae partes vacuae sunt) ita scriptum est: τὰ λοιπὰ ἴδε ἐν κωδ. λγ. atque similiter in charta eiusdem bibliothecarii codici Parisino praefixa legitur: *Codicis Palatini Num^o. 23 est autem secunda pars alterius codicis eodem Numero . . .* deinde in ipsa pag. 615: *πλήρωμα τοῦ κωδ. κγ.* in utroque volumine nota illa extat inscriptio *Sum de bibliotheca* etc. ceterum ante p. 1 cum initio codicis notum est nunc abesse Nonni ecphrasin.

⁸ vel secundum veterem Romani manum (fol.) 615—660 sqq. (*In statuam Palladis 615 . . . Cometa Thersites 660. alia epigrammata in aurigas foliis ultimis additis*). de duobus tomis codicis Pal. 23 (antea 33), quanquam argumento addito significantur, nulla tamen mentio facta fuit neque in recensione codicum ex bibl. Vat. Gallis traditorum impressa Lips. 1803 (v. A. Friederich, Geschichte der nach Rom entführten Heidel-

berger Bibliothek. Karlsr. 1816 p. 62), quam ante oculos habuit Wilken (ib. p. 82. cf. Bähr: Heidelb. Jahrb. 1868 p. 533).

⁹ ex catalogo manu scripto facile repertum: in eo enim prostant haec sub numero *CCCLXXXIV. Codex membr. sive Pars codicis Palatini no. 23, quo continentur: 1. In statuum Palladis 615 . . . etc.*

¹⁰ in paginis XVI, vel. sec. num. Rom. f. 645 (ubi errore scriptum est 445) — 652 in foliis octo.

¹¹ cf. codicis p. 343 apud Wattenbach *Anl. zur griech. Palaeogr.* tab. 5.

¹² v. Catal. bibl. Lugd. Bat. 1716 p. 396. cf. Peerlkamp in *N. Act. soc. Rheno-Trai.* I, 121. insunt in hoc codice ipsius Stephani manu (a. 1553 Florentiae, cf. *Anecd. Gr. et Graecolat.* I, 1 sqq.) descripta et Certamen Homeri et Veterum heroum (ex Peplo) epitaphia, atque haec quidem plane conspirant cum apographo Petri del Furia, quod in minore fragmentorum Pseudaristotelicorum editione m. Iulio 1867 typis absoluta nuper adhibui. consentiunt, ut hoc unum exemplum proferam, in scriptura *κῶων* a Schneidewino demum per coniecturam restituta, ad quam in margine apographi postea de suo adscripsit Stephanus quod in textum editum recepit *κῶμη*. vid. *Arist. opp. gr. ex ed. acad. Berol.* p. 1576^b 33 (t. V).

¹³ quaeque, in latinis quidem, modo cursiva vulgarique scriptura ex medio aevo et saec. XV tradita utitur, modo nova illa et ab Italis reformata saec. XVI, quam monstrat Henrici epistola apud Renouard *Annales de l'imprim. des Estienne* ed. II p. 368 qualemque in scripturae speciminibus ab illius saeculi magistris publice propositis identidem conspexeris (cf. e. gr. Ioh. Newdörffer *Bürger und Rechenmeister in Nürnberg Amweisung einer gemeinen Handschrift* A^o. 1538). eiusdem autem hominis scripturas has diversas esse ex ipsis rebus sequitur: nam sive hac utitur scriptor sive illa, ea scribit quae Stephani propria esse et ab hoc primo prolata editio a. 1554 facta doceat. in ipso textus apographo (quod octo cum titulo foliis constabat) ad imam primae paginae marginem manus eadem calligraphica quae versiones odarum latinas adiecit in foliis sequentibus, haec verba scripsit *Ex libris blestor te per deum vivū quicunq*

ἔ repereris mihi reddendū cures. ubi inscriptum olim Henrici Stephani nomen abscissum esse manifestum est.

¹⁴ sequebantur enim in Anth., post Syringem Theocrito diserte tributam, sine nomine Securis et Alae et Arae, nec nisi in principio ac fine alterius arae Dosiadis nomen erat ante Besantini (Simmiae vel Dosiadis Rhodiorum) Ovum.

¹⁵ item licet non primus edidit Manuelis Holoboli rhetoris (id est ipsius Maximi Planudis qui alterum illud epigrammatum Florilegium ex Cephalae opere aliisque conscripsit) scholia in Aram secundam, quae ex alio exemplari (tria habuit Is. Vossius Obs. ad Melam p. 114) quasi nova edidit Valckenarius in Diatr. in Eurip. perd. dr. rel. p. 130: nam haec iam in cd. Ven. 1543 post Scholia in Th. impressa fuere, cum corrupto ὠδιάδου τινός nomine pro Dosiade. — de Mediol. c (Ambr. B 75 sup.) vid. Ahrens in Bucol. t. I p. XXVII, Ziegler in Theocr. ed. Tub. 1867 p. VII.

¹⁶ eiusmodi Theocriteus sine dubio fuit vetus codex Παύλου τοῦ Βουκάρου (sec. Schol. — Musuri — in Anth. Pl. p. 43 ed. Wechel., qui idem est Παύλῳ τῷ Βουκεφάλλῳ ed. Theocr. Iuntinae, cf. Ahrens Bucol. gr. t. I p. LIII sq. [idem in Philologi a. 1874 t. 33 p. 407 sqq.]) id est Pauli Capivacii nobilis Patavini et Musuri olim discipuli qui annos natus 70 et amplius a. 1553 mortuus est (vid. Bern. Scardeonius Patav. de antiq. urbis Patavii Bas. 1560 p. 313). Capivaccei — Caput Vaccae, de Capitibus Vaccae (Capodivacca) — frequentes sunt in Tomasini Urbis Patav. Inscr. Pat. 1649, ceterum codex iste Capivacii vel idem vel similis fuerit Mediol. k (Ambros. 222) apud Ahrens p. XXVIII. in eo ut in ceteris codd. Theocriteis id est in eo Anthologiae exemplari quod habuit qui Theocriti epigrammata primus selegit, uni Theocrito multa diserte tribuebantur quae Theocriti sive Leonidae, mox unius Leonidae sunt in cod. Pal. (VII, 658—64). ex quibus tamen quae in Anth. Planudea Leonidae tributa videbant VII, 662 (Theocriti sec. Sch. Wechel.), item IX, 435 (+ 436), ea omiserunt editores (Iunt. Call.), iidem cum codicibus VII, 534 Automedontis neglexerunt contra Planudcam.

¹⁷ cf. etiam Schol. Pal. περὶ τοῦ πελέκewς et περὶ τοῦ πτερυγίου cum eisdem apud Calliergum scholiis partim omit-

tendo deminutis partim transpositis. — de codicibus Ovi et Securis qui Simmiae Araeque qui Dosiadis nomen servant post Abrensium (1855) et Zieglerum (1867) nunc vid. Bergk in Antholog. lyr. ed. alt. Lips. 1868 prf. p. 73. 82. de Securis versu medio (quem omisit etiam cod. Palat.) ibid. p. 74 sq.

¹⁸ cf. Ioh. Lelandi encom. ill. vir. (Collectan. ed. alt. Hearnii t. V) p. 137. Romuli Amasaei orat. vol. Bon. 1564 p. 281.

¹⁹ i. e. famulus (page) in eius domo (ex more tunc vulgari) educatus: qui adfuit Antverpiae (a. 1515) sermoni quem Raphael Hythlodæus vir eximius de optimo reipublicae statu habuit (in Utopia Mori. Bas. 1518 p. 20, cf. Letters and Papers of the reign of H. VIII. App. n. 17 t. II, 2). — proficit in dies Erasm. ep. (ed. Lugd. B. 1706) 227. App. 252. — Mori liberorum praeceptor primus (Stapleton Tres Thomae Col. 1612 p. 250). — cardinaliciis negotiis (apud Wolsaeum) impenditur a. 1517 (Er. ep. 242, cf. Letters and Papers n. 4101). one of Card. Wolsey's lecturers (1518—20) Wood Ath. Oxon. Fast. I, 27. Hist. un. Ox. II, 36, cf. litt. univ. Oxon. ad Wols. Ox. 5 id. Nov. 1518 (Fiddes, Life of Wolsey, Coll. p. 37): *Infesta quidem nimis ingutnae pestis vis tribus his mensibus nostros anxius contorsit et in varia loca dispersit . . . In hac pacatiore aeris severitate nonnulli sunt reversi eoque gregatius ad nos redeunt quod cum Clementem suas lecturas publicasse passim fuerit divulgatum etc.* cf. Stapl. p. 250 et 197. — De Clemente quem ipse novit plurima praebet Thomas Stapleton († Lovanii 1598) in Tribus Thomis (ed. pr. Duaci 1588). cf. Io. Pitsei Relat. hist. de reb. Angl. Par. 1619 p. 767. reliquos vitae annos definit epitaphium Guil. Rastalli († Lovanii 1565) uxorisque Wenefridae quae Ioannis Clementis filia Latinae linguae non imperita, Graecam vero eximie callens (sicut Margareta mater) mortua est Lovanii a. 1553 (apud Pits. p. 765): scil. a. 1550 sub rege Edwardo VI. fidei causa solum vertit et usque ad regis mortem (6. Iul. 1553) in exilio vixit (Lovanii*). sed ad regni solum sublimata

* Roger Ascham Lovanii commoratus m. Octobri 1550 in epistola (Works I, 248 ed. Lond. 1865) haec scripsit: *He (Mr. Bransby) is loved with all, and regarded with the best; nor doth not use the company of J. Clement and Rastall, which, to see a mass freely in Flanders, are content to forsake, like slaves, their country.*

Maria regina domum iterum rediit. Maria vero defuncta (1558) *et surrogata Elizabetha in exilium denuo profectus est* (cum eodem ut videtur Rastallo a. 1562) *usque ad vitae suae finem.* et tunc quidem Lovanii primum cum genere ut olim degit, deinde Bergis (Stapl. p. 228), tandem Macliniae, ubi uxor mortua est a. 1570, ipse 1572. — his consona sunt quae ex inedito Io. Caii *Libro* (a. 1555 instituto) *Annalium Collegii medicorum Lond. ab a. 1518* (quo conditum fuit) *ad a. 1572* (cf. Cooper Ath. Cant. I, 317) in ipso collegio (College of physicians) nuper excerpserit amicus H. Müller-Strübing. 1528 Io. Clemens doctor in collegiarum numerum adscriptus est. idem consiliarius factus est a. 1529 quo Willelmus Butte (in marg. al. m. Buttes) regius medicus cooptatus est in collegium (ipse Io. Caius cooptatus 1542). 1551 electus est in numerum electorum Thomas Huys vice doctissimi viri Ioannis Clementis doctoris, Lovanii peregrinantis religionis gratia. 1552 Georgius Owen suffectus est elector. 1553 cooptatus est in praesidentem Georg. Owen, doct. In comitiis primo post reditum Lovanio apparuit Ioannes Clemens doctor. — paulo ante ultimo m. Martii (1553) *the king concluded this parliament with a general pardon, out of which were the following persons excepted: Cardinal Pole . . . Iohn Clement . . . William Rastal etc.* (J. Strype, Ecclesiastical Memorials vol. III p. 239 ed. nov. Lond. 1816). — a. 1529 Dr. Clement cum aliis duobus medicis ad Wolsaeum aegrotum a rege missus fuit *to consult and assist Master Buttes* (Dr. Butts, v. Cooper Athen. Cantabr. I, 87) *for my lord's health* (G. Cavendish, Life of Card. Wolsey ed. 1825 I, 222: ex quo John Stowe, Annales of England . . . L. 1592 p. 930). regnante Maria *he practised his faculty with good success in Essex near London* (Wood, Ath. Ox. I, 175).

²⁰ cf. Stapl. p. 198 . . . *sunt (Mori) ad Reginaldum Polum et Ioannem Clementem communes literae Oxonium, ubi tunc literis operam dabant, ex aula missae, in quibus sic scribit etc. de Poli itinere vid. diss. card. Quirini in Epist. R. Poli t. I p. 193 sqq. (Brix. 1744). falsa enim aliorum opinio est qui a. 1526 rediisse Polum propter epistolarum quarundam annos facile corruptos credunt* (Monumenti di var. letterat. tratti dai mstti di L. Beccadelli I, 2 Bologna 1799 p. 283).

²¹ Morus ap. Stapl. p. 250.

²² Romae Ian. — Aug. 1522, Venetiis Aug. 1522 — Oct. 1523, iterum Romae Oct. 1523 — Mai 1524, quo tempore cum ex ipso iam per Germaniam reditu nova legatione remissus esset ad exercitum ducis de Borbonio, hunc comitatus inde a Iun. 1524 ad Venetos iterum rediit Febr. 1525, inde aegrotus autumnus 1525 Angliam repetit. vid. State Papers. King Henry VIII. P. I. (1830) passim (cf. I p. 172. VI p. 120). Catal. of the Mss. of the Cotton. library: Vitell. B. V. VI. VII. idem Paceus iam antea Romae fuerat 1514 — 15.

²³ vid. in Burscheri Spicileg. autogr. Erasm. (Lips. 1802) XIX, 17 epistolam Io. Botzhemi d. d. XI cal. Nov. quae ad a. 1526 male refertur (pro 1525). cf. de Lupseti epist. Patavii X Cal. Sept. 1525 scripta Ind. epist. ad Erasm. autogr. in bibl. Burscheri. Lips. 1784 p. 10. ceterum quicumque vel obiter Erasmi farraginem inspexit, annorum notationes quae epistolis singulis a collectoribus editoribusve adscriptae sunt ut saepe falsas ita incertas esse plerasque omnes aegerrimo animo intellexit. — de Lupseto cf. Ath. Cant. I, 40. is lector fuerat Oxoniensis a. 1520 — 23, a lupo nomen gerens (*Lupeshed* ap. Knight, I. Colet, vers. germ. Lips. 1735 p. 432, *Lubished* Privy purse expenses of Henry VIII. ed. by Nicolas L. 1827 p. 44) ut patronus eius Wolsaeus (*Wolvsey*, Leland encom. p. 105, Fiddes, Coll. 210). — eodem anno 1525 ex Italia rediit, Edoardus Wottonus Oxon. med., Georgii Agricolaec amicus (de differ. animal. Par. 1552 praef. cf. Wood Ath. Ox I, 94. F. I, 40. Madden, Privy purse exp. of pr. Mary prf. p. 39).

²⁴ propter Papadop. hist. gymn. Pat. I, 311 qui Amasaei mortis annum ignorat, eodem anno, scil. 1552, mortuos esse Amasaecum et Bonanicum adnoto ex praef. Fr. Robertelli ad l. de artificio dicendi. ceterum Bon. migravit Bononiam a. 1520 (Longol. ep. 1, 33), Amasaeus 1524, Polus autem Patavii erat iam m. Mai 1520 (Long. ep. 2, 33).

²⁵ Th. Mori Epist. p. 13 ed. Lond. 1642 (cum Melanchthonis Epp. = Th. Mori Lucubrationes. Bas. 1563. 8°. p. 454).

²⁶ ut efficitur ex epitaphio Rastalli. de doctrina Margaretae vid. praeter Stapl. p. 251 Io. Lelandi († 1552) *Epithalamium Io. Clementis medici et Margaretae* (Collect. V, 110). cessit tamen haec nominis fama ipsius Mori filiae Roperae

clarissimae († 1544), de qua v. Io. Costerium ad Vincent. Lirin. ed. Colon. 1585 p. 120 sq. (Stapl. p. 264).

²⁷ Cath. Patina, Tabellae selectae et explicatae. Pat. 1691 (ad Holbeini tab. familiae Mori Basileensem) p. 191 (Pitture scelte. Col. 1691 p. 212).

²⁸ v. Beat. Rhen. epist. ante Mori Epigr. (edita cum Utopia Bas. 1518) p. 170. de epigr. Mori cf. Rudhart, Th. Morus Nürnberg 1829 p. 92 sqq.

²⁹ nunquam ut videtur impressum: epitaphium enim uxoris (a. 1570 mortuae) quod exempli causa subnectit Pitseus, ex ipso Macliniae monumento (in ecclesia S. Romboldi) manifesto sumptum fuit. ceterum de eis quae ex Graeco Clemens verterat v. Stapl. p. 251 et l. c. Pits.

³⁰ natu minorem de quo Erasm. ep. 671. is Venetiis primum, deinde Romae (1515. 1516. 1523) artem exercuit. Musurus a Venetiis paulo ante accitus Romae obiit 1517 (25. Oct. v. R. Brown, Select. of despatches written by Seb. Giustiniani. L. 1854. II, 68). Lascaris autem Graecarum litterarum professor Romae erat a. 1514—18 (Renazzi, Stor. della Sapienza II, 77).

³¹ qui sub Paulo III. († 1549) Romae praecipiebat (c. a. 1534. Montf. Pal. Gr. p. 105) et adhuc inter vivos erat Venetiis cum Conr. Gesnero a. 1543/44 (Bibliotheca Tig. 1545 f. 524). cf. Hodius de Gr. ill. p. 309. edidit tabulam Graeciae pictam, scripsit Graece l. de constructione et usu astrolabii ad Paulum III. (cod. Par. gr. 2499. 2782A), grammaticam (cod. Par. gr. 2592*. cf. Marc. 492 etc.) ad Ioannem Lotharingium cardinalem (Jean de Guise n. 1498, m. 1550). cetera nihil ad hunc.

³² mort. 1581 Genevae, olim Ferrariae professor (cf. Krebs, Sigon. p. 9), cuius filium Acmilium Heidelbergae docuisse notum est.

³³ de Nicolai Sophiani codice epigrammatum et de Fr. Porto Ios. Scaliger epist. 430, qui vacillante memoria omnia

*) grammaticam linguae Graecae vulgaris ex hoc codice nunc edidit Émile Legrand (Coll. de monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique No. 6) Paris. 1870, ubi cf. préf. p. 19.

confudit, nam cum de Michaelē cogitaret doctis omnibus notissimo (qui Fr. Robortelli, H. Stephani, Pauli Manutii, aliorum multorum amicus admodum iuvenis cum Stephano Venetiis fuerat a. 1552), Porti vocem revocans nominavit Nicolaum, quem licet hoc ipsum neget Scaliger, Portum revera voluisse suspicor. de Ursino et codice quodam Angeli Colotii (qui et ipse intima familiaritate coniunctus fuerat cum Iano Lascari et in aula Leonis X usque ad mortem eius i. e. ad a. 1521 cum summo favore versatus: Fed. Ubaldinus, Vita A. Col. Rom. 1673 p. 57. 18) Harless (nescio unde) ad Fabr. B. Gr. IV, 430 (Jacobs Anth. Gr. VI p. XCI).

³⁴ cf. etiam, praeter alios locos notissimos, de latin. falso susp. (1576) p. 366 . . . *hoc tantum addere nunc libet, me quoties in illos incido quibus Plautus ideo non placet quod Terentio, propter alia etiam quam ea quae ad prisci sermonis consuetudinem pertinent, valde sit dissimilis, recordari Francisci Robortelli, qui mihi Patavii tantam dissimilitudinem inter Pindarum et meum Anacreontem (ita enim eum appellabat quod eum ex profundissimis tenebris eruissem) quum uterque esset poeta lyricus, mirari se, multis audientibus, me certe risum non tenente, dixit.*

³⁵ *Hebbe una libreria di scelti libri copiosissima, di valore di dieci mila scudi incirca, la quale dopo sua morte (1585) fu comprata prima dal Cardinale Ascanio Colonna, e poi dal duca d'Altaemps. Girol. Ghilini, Teatro d'huomini letterati. vol. II. Ven. 1647 p. 170. cf. Miller, Cat. des mss. grecs de la bibl. de l'Escorial p. 305.*

De
Ioannis Clementis
itinere Italico.

Ludov. Vives Erasmo (Lovanio 19. Ian. a. 1522):

... Mauritius salutem tibi plurimam; salvebis et a Ioanne Clemente, qui non ibit in Italiam ante proximum ver: is dicit multum doluisse, quod se inscio profectus sis Basileam; nam si rescisset, comitatus esset te, et mansisset istic hyemem totam . . .

D. Erasmi Rot. Epistolae . . . ord. temp. nunc
pr. disp. Lugd. B. 1706. ep. 615 p. 707^b.

Vives Erasmo (Brugis 1. April. a. 1522):

*... Credo te accepturum a Moro literas per Clementem, qui his proximis diebus profectus est in Italiam, transiturus Basileam, ut dicebat. Postremis ad me literis Morus nihil de morbo suo scribit, credo reva-
luisse: nam prioribus iam convalescere se significabat. Initio quadragesimae veni Brugas, quod quadragesima Lovaniensis incommoda mihi est . . .*

Ibidem ep. 619 p. 711^a.

Christoph. Longolins Andreae Navagerio (Patavii 9. calend. Iul.).

Cum ad XV. Cal. Iul. hac potissimum de causa Venetias venissem, ut ab Rhamnusio naturalem C. Plinii

historiam auferrem, intellexi nihil ei abs te, ea de re, adhuc missum esse. ego vero iisdem, quibus ei Clementem Britannum literis commendasses, promissi tui rationem complexam esse arbitrabar, quod ipsum quando non accidit (festinanter enim, et eo tempore properante Clemente scripsisti, ut mihi mirum non sit, te, de eo quod mihi pollicitus esses, fugisse tum scribere) fac, si me amas, ut ex literis tuis, liber is nobis primo quoque tempore curetur . . .

Chr. Longolii Epistolarum libri IIII. Bas. 1558 (ed. Flor. 1524 f. 143) ep. IV, 19 (cf. ep. I, 2).

Andreas Asulanus Ioanni Baptistae Opizoni patritio Pa-
piensi medicoque praestantissimo:

. . . Et cum multa molesta et gravia, ut evenire solet magna audentibus, occurrerent: Hippocratis primum omnia quae non sine labore summo haberi potuere monumenta, emisimus: tum vero Galenum pene integrum ab inferis excitavimus: in quo restituendo tantum tibi laboris et vigiliarum impensum est, uti me saepe desperatio coepti subiret operis . . . Atque hunc quidem quintum τόμον tibi dicamus uni meritissimo: siquidem tuus est Galenus, etiam libra et aere, quod aiunt, et mancupio: tibi enim ille libertatem debet uni: tibi vitam, tibi dignitatem restitutam acceptam feret . . . Sed quando tu unus velut Imperator, bellum hoc patrare tam difficile et arduum non poteras, et grati est animi fateri cui debeas: agent etiam gratias graeci latinique restituti Galeni Clementi, et Odoardo [Wottono], et Roseo Britannis, qui te veluti Centuriones acerrimi in victoria hac consequenda plurimum adiuvare: sed nec Lupsetum in hoc munere contempseris, qui omnibus elaboravit nervis, ut, quatenus fieri posset, laboranti tibi veluti Atlanti, dum Axem

humero torques, tanquam alter Hercules successerit: sed nec Georgius Agricola non parvam laudem est meritus, nam et ipse in emendando Galeno nihil sibi ad industriam et laborem reliqui fecit, ut honestissima tandem provincia et optimo Imperatore, et strenuis maxime militibus dextro, quod aiunt, Hercule sit confecta. Bene vale, Asulanorum tuorum memor, et Aetium ac Paulum, reliquosque medicos brevi post expectato.

Ante t. V Opp. Galeni ed. Ven. Ald. 1525 (t. I s. l. e. a., II et III Ven. in aed. Ald. et Andreae Asulani soceri Mense Aprili 1525, IV Ven. (etc. ut antea) . . . Mense Augusto 1525, V. s. l. e. a. —

Hippocratis opp. mense Maio 1526).

Ioannis Caii Britanni de Libris propriis liber unus. Ad Thomam Hatcherum. Lond. 1570.

. . . *Postquam in Britanniam venerim (ex Italia rediens 1544, cf. Cooper Ath. Cant. I, 312—17) nactus sum aliud exemplar (Galeni), περὶ ἐγχειρήσεων ἀνατομικῶν Ioannis Clementis Angli, probi viri et singularis medici, et alterum Thomae Linacri, hominis praecellentis iudicii, qui inter multa praeclara opera Collegium Medicorum Londini anno Domini 1520 instituit . . .*

p. 142 ed. S. Jebb (Lond 1729 cum I. Caii de Canibus Britannicis aliisque opusc.).

. . . *Huius τῶν ὑγίεινῶν (Galeni) castigandi occasio haec fuit . . . Mendis enim scatebant omnia. Quocirca conquisitis undique exemplaribus manuscriptis non solum Italicis (i. e. cum in Italia eram 1539—44) sed et Anglicis cum reverteram (ex quibus duo porrexerunt Ioannes Clemens et Georgius Owenus clariss. medici) studuimus emendare, quoad eius fieri potuit, diligenter omnia . . . Perfectos igitur iam tandem libros, et ascriptos commentarios, Ioanni Oporino Basiliensi ty-*

pographo imprimendos dedi anno Domini 1563. additis Galeni libris ad Thrasybulum, et de parva sphaera Graecis . . . Adiunximus etiam Galeni librum περὶ χυμῶν . . . Praefiximus epistolam ad dominam Annam, illustris viri domini Nicolai Bacon, magni sigilli Angliae custodis uxorem, foeminam Graece et latine doctissimam, Cocinae familiae literatissimae sobolem, cuius familiae et mares et foeminae* omnes conferri possunt hodie cum laudatissima illa Thomae Mori familia quae olim fuit: cuius etiam fecimus mentionem, non omissa recodatione literarum eruditissimae nuper reginae nostrae Mariae, et praesentis Elizabethae, claraeque Mildredae Cecilii**, Margaretaeque Ioannis Clementis coniugis, et Gulielmi Roperi uxoris Margaretae, aliarumque foeminarum illustrium tum nostrae memoriae, tum superiorum temporum in Britannia . . .

ibid. p. 156 — 159.

. . . At libellum περὶ πικρῶνς Graecum ad vetustum codicem manuscriptum non solum castigavimus, sed etiam integrum fecimus, cum prius esset factus lucerna mutilus, dormitantia eius qui Aldino praelo tum praefuerat, uti Io. Clemens Anglus, eximius plane medicus, et omnibus Graecorum Latinorumque ornamentis decoratus, qui per ea tempora Venetiis apud Aldum egit, certa fide nobis retulit. Dormitante enim illo, candela in exemplar cecidit, et combussit. Hos

* Quinque scilicet natae coniungere Graeca Latinis sec. epitaphium Antonii Coci (Cooke) Cantabrigiense ap. Cooper Ath. Cant. I, 352.

** quae haud aliter Graece intelligit et loquitur quam Anglice, ut ait Roger Ascham in epist. a. 1550 scripta (Works. Lond. 1865 t. I p. 228).

Basileae excudit Io. Oporinus anno a Christo nato
1557 . . .

ibid. p. 173 (cf. Galen. ed. Ald. t. II, 2, f. 105^a-b).

Principum, ac illustrium aliquot et eruditorum in Anglia vi-
rorum, Encomia, Trophaea, Genethliaca et Epithalamia.

A Ioanne Lelando Antiquario conscripta. Lond. 1589.

Instauratio bonarum literarum.

Ecce nascentis doctrinae gloria floret,

Linguarum floret cognitioque trium.

Migrat in Italiam Graecus thesaurus, et artes

Se reparaturum praedicat usque bonas.

Excolit eloquii vivos Hispania fontes,

Gallia nunc studiis tota dicata nitet.

Nutrit honorifice doctos Germania multos,

Quorum sunt orbi nomina nota probe.

Ingeniorum altrix et nostra Britannia, Phraeum,

Tiptotum, Viduum, Flaminiumque tulit.

Lumina doctrinae, Grocinus deinde secutus,

Sellingus, Linacer, Latimarusque pius,

Dunstallus Phoenix, Stocleius atque Coletus,

Lilius et Paceus, festa corona virum.

Omnes Italiam petierunt sidere fausto:

Et nituit Latiis Musa Britanna scholis.

Omnes inque suam patriam rediere disert,

Secum thesauros et retulere suos:

Nempe antiquorum scripta exemplaria passim

Graecorum, aeternas quae meruere cedros.

Vivat doctorum felix industria, per quam

Lux, pulsis tenebris, reddita clara nitet.

p. 137 Lond. 1774 (I. Lelandi Collectanea cum Tho. Hearnii
praef. etc. Ed. alt. Vol. V. cf. Leland. ap. Tanner Bibl. Brit.

Hib. L. 1748 p. 287. 337. 365. 598. 715. 735).

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΗΙΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ.

1. *Ἀνακρέων. ἰδὼν με*
ὁ Τῆιος μελωδὸς
ὄναρ λέγων προσεῖπεν,
 4 *καγὰ δραμῶν πρὸς αὐτὸν*
περιπλάκην φιλήσας.
γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
[καλὸς δὲ καὶ φίλευνος.]
 8 *τὸ χεῖλος ὥξεν οἴνου,*
(τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
"Ερωσ ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρτήνου
 12 *ἐμοὶ στέφος δίδωσι·*
τὸ δ' ὥξ' Ἀνακρέοντος.
(ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
 16 *καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν*
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

1. Scriptura codicis: 2 μελωιδός. — 3 προσεῖπεν i. e. προεῖπεν et corr. προεῖπον (correxerat Stephanus iam inter scribendum in ipso apographo, ubi προσεῖπεν). — 4 καγω. — 5 περὶ πλάκην. — 7 καλὸσδὲ (sic). — 8 ὥξεν. — 13 ὥξ'.

Stephanus in editionem suam (cui titulum ipse fecit Ἀνακρέοντος Τηίου μέλη: nam in apographo eius idem est qui in codice) hoc carmen non recepit, postea tamen a. 1560 post Pindari et cet. octo lyricorum carmina (repetita a. 1566. 1586 et a Paulo Steph. 1600) et ipsum primus edidit (p. 406 una cum carmine sexto 'Iuliani Aegyptii. Ex lib. VII. Anthologiae epigr.' p. 408) tamquam 'Incerti autoris de Anacreonte'. qui eo usus

τοῦ αὐτοῦ βασιλικόν. 1:

2.

X

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς,
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
4 φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,

est Is. Casaubonus in Animadvers. ad Athen. Lugd. 1600 p. 603, licet ipsius Henrici gener (a. 1598 mortui), originem ignoravit (cf. Anecd. Gr. 1, 15). ceterum, cum propter versiculorum impari numerum unus certe alienus censeatur, eicio septimum ad sententiam etiam ineptissime intrusum (καλὸς γε scripsit Casaub.): certa enim ἡμιαμβίων paria hae sibi cantilenae volunt.

2. Codex in margine dextra (i. e. ad v. 2 continuo post vocem χορδῆς) ^δ τ αὐτου βασιλι^ξ = βασιλικ..) i. e. τοῦ αὐτοῦ βασιλικ(όν) scil. βασιλικὸν ᾠδᾶριον, nec vero, ut mavult Spalletti p. XVIII βασιλικ(ῶς). quod si autem credideris cum verbis τοῦ αὐτοῦ coaluisse glossam ad v. 2 φονίης (legitur enim... χορδῆς ^δ τ αὐτου βασιλι^ξ ✱) i. e. βασιλικ(ῆς) (vel ἡρωικῆς) vel ad v. 3 θεσμῶν i. e. βασιλικῶν signo quo ad textum verba in margine apposita vulgo referantur, hic ut et infra saepe, a scriba neglecto: huic quidem opinioni illud maxime obstare scias quod tales notae nusquam alibi in margine occurrunt, utpote qui correcturas exhibeat, non adnotationes. procul ergo Basilius ille poeta novellus, quem notissimum in scribendis potissimum adiectivis in -ικός desinentibus compendium (scil. *u* = *κ* suprapositum) ignorantes ex hoc loco effinxerunt qui, quod principium est philologiae, legere nescierunt Brunck Levesque et ceteri. certe enim si — quod non est — significatum fuisset poetae alicuius nomen proprium, esset non Basilii sed Basilici (Suid. Βασιλικὸς σοφιστής . . .). Stephanus in apographo titulum omisit.

2 φο[≡]νίης cum ras. cod. (φωνίης ante ras. ut videtur).

ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων αἰείδων
8 τὸ παροίνιον βοήσω.
[δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.]

3 (2^b). "Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μουσῆς
[φιλοπαίγμονες δὲ βάκχαι
4 ἑτεροπνόους ἐναύλους].
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἰλαράς τε καὶ γελώσας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
8 γράφε καὶ νόμους φιλοούντων.

9 et 10 om. Steph. (in apographo etiam). ad eiusdem carminis initium qui ad tertium transiret errore rediit librarius.

3 (2^b). 3—4 (in utraque marg. et sin. ante v. 3 et dextra post v. 4 ×) aliunde huc traiectioni, corrupti (ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς Faber). — ἑτεροπνόους cum solenni corruptelae vel correcturae signo +, et in margine: ἐτεροπόρους (ἐτεροπόρῳ) [non ἑτεροπιῶ nt vel male scripsit vel inepte legit Lev. p. 483. est enim ἑτεροπορ cum solenni terminationis ους compendio]. — 6 ἰλαράστε cod. — 7. ἂν δύναιτο (errore scriptoris pro ἂν δύνηται, quod est infra 16, 8. cf. Mehlhorn p. 104).

Stephanns hoc carmen vel carminis fragmentum addito in locum tituli ἄλλο (quod iam in apographi margine tempore manuque superiore adscripserat) discrevit a praecedente, quocum cohaeret et in apographo et in codice: nam librarii negligentia hic factum est ut non appositum sint quibus vulgo utitur asterisci illi, qui uniuscuiusque carminis et initium significant et exitum. [fallitur Mehlhorn qui Stephaniano secundo hoc in codice adiungi scripsit p. 104.]

τοῦ αὐτοῦ εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

- 4 (3). Τὸν ἄργυρον τορεύων
 Ἦφαιστέ μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί·
 4 τί γὰρ μάχαισι καμοί;
 ποτήριον δὲ κοῖλον
 ὅσον δύνῃ βαθύνας.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
 8 μήτ' ἄστρον μήθ' ἄμαξαν,
 μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
 τί πλειάδων μέλει μοι,
 τί γὰρ καλοῦ βοώτου;
 12 ποιήσον ἀμπέλους μοι
 καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
 καὶ μαινάδας τρυγώσας,
 ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
 16 [ληνοβάτας] πατοῦντας,
 [τοὺς σατύρους γελῶντας]
 καὶ χρυσοῦς [τοὺς ἔρωτας
 καὶ Κυθέρην γελῶσαν]
 20 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ,
 Ἔρωτα [κ' Ἀφροδίτην].

4 (3). Titulus in margine.

2 ἡφαιστε μοι. — 8. μήτ' ἄστρον. μήτ' ἄμαξαν (leni spir. pro aspero, ut in multis solet cod. Pal.). — 10 πλειάδων. — 14 τρυγώσας (cum ras. ut sit υ pro ω). — 16 ληνοβάτας cod. — 18 χρυσοῦς. — 21 ἀφροδίτ' (sic. cf. 14, 26).

Stephanus qui in apographo primos tantum versus quattuor descripserat cum nota hac: καὶ τὰ ἑξῆς, in editione dedit Gellii lectionem (19, 9) in variis exemplaribus variam: 1 τορεύ-

ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον τοῦ αὐτοῦ
Ἀνακρέοντος.

5 (4). Καλλιτέχνα, τόρευσον
ἕαρος κύπελλον· ἦδη

σας. — 3 πανοπλίας [vel -πλίαν ut Steph.] — 6 βάθυνον. — 7 κατ' αὐτό [vel καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό, ut Steph. in nota p. 69]. — 8 ἀμάξας [vel μὴθ' ἀμάξας St.] — 9 om. [habet St.]. — 10. 11 τί π. μ. μ. τί δ' ἀστέρος βοώτεω [vel ut Steph. τί πλειάδεσσι κάμοι, τί δ' ἄστρασι βοώτεω]. — 13 [vel κατ' αὐτό St.] — pro 14—19: καὶ χρυσέους πατοῦντας. — 21 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

In Anthologia Cephalae (ex qua etiam Planudes) idem carmen sine inscriptione (Iacobs comm. p. 666) habetur sic (Cod. Pal. XI 48) post alterum (47) ἀνακρέοντος: 1 τορεύσας. — 3. 4. om. — 6 βάθυνον. — 8 μὴδ' ἄστρα μὴ ἀμάξας (sic sine spir. Paulssen p. 71. μὴδ' ἀμάξας Plan. ed. Flor.) — 10. 11 om. — pro 12—21: ἀλλ' ἀμπέλους χλωώσας καὶ βότρυνας γελῶντας σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ. — Versus 16—20 recentissimorum hominum interpolatione et qui metrum non servarent quasi anaclomenos addentes (— ∪ ∪ — | ∪ — ∪) sine metro ex uno illo Gellii καὶ χρυσέους πατοῦντας ficti sunt: ita ut verus huius carminis textus, idem fere qui Gellii versiculos quosdam nunc omittentis, fuerit talis:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
ποτήριον δὲ κοῖλον
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μὴ στυγνὸν ὠρίαν·
τί τ' ἄρ' καλοῦ βοώτου;
καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν
ποίει δὲ ληνὸν οἶνον
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ

Ἡφαιστέ μοι ποιήσον
τί γὰρ μάχαισι κάμοι;
ὅσον δὲ νη βαθύνας.
μὴδ' ἄστρα μὴδ' ἀμαξάν,
τί πλειάδων μέλει μοι,
ποιήσον ἀμπέλους μοι
καὶ μαινάδας τρυγώσας,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον. ~

5 (4). 1 καλῆτέχνα (i. e. καλητέχνα) non ut et in apographo et in editione scripsit Steph. καλὴ τέχνα) et in marg. καλλι | τέχνα acc. nunc evanescente (inde Stephanus in nota 'Legitur et καλλιτέχνα'). — 2 ἦδη: sic etiam Steph. in

- τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
 4 ῥόδα φέρουσιν ὦραι.
 ἀργύρεον δ' ἀπλώσας
 ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 τῶν τελετῶν παραινῶ
 8 μὴ ξένον μοι τορεύσης
 μὴ φευκτὸν ἰστόρημα,
 (μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον Εὐνιον ἡμῖν.)
 12 μύστις νάματος ἢ Κύπρις
 ὑμεναίους κροτοῦσα·
 χάρασ' Ἑρωτας ἀνόπλους
 καὶ Χάριτας γελώσας,
 16 ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον
 εὐβότρυον κομῶσαν
 σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς
 ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρειν.

apogr., sed posteriore tempore et atramento diverso adscripsit coniecturam ἡδὺν quam recepit. atque sic fere semper factum est in sequentibus ubi cum editio eius discrepet a cod. Pal., consentiat cum codice apographum. — 4 ῥόδα² (sc. ῥόδα quod corrigitur in ῥόδον) φέρουσιν ὦρην (corr. Bergk, cf. Io. Gaz. 5, 17 B). — 5 ÷ ἀργύρεον et in marg. ÷ ἀργυρέων μοι (sic, non μῆ) δ' ἀπλώσας. — 7 παρ' αἰνῶ. — 9 ἰστόρημα (i. e. ιστορημα corr.). — 13 ὑμεναίους κροτοῦσα (i. e. nuptias confians) ego: ὑμεναίοις κροτῶσα cod. (κροτοῦσα ed. Steph.). — 18 εὐπρεπαῖ^{ης} (-ῃς): comp. -αι etiam pro ε ponitur, sicut ipsum ε pro αι et scribitur et legitur, cf. Paulssen ad 7, 379. coll. 7, 160, 265 etc. eodem plane modo comp. ην (') et pro -ιν et -ειν (infinitivis maxime) male apponitur. item quod superscripsit corrector compendium -ης pro -εις quoque, ut hoc loco, sed raro ponitur (P. ad 7, 521) et pro -ις. — 19 ἂν μῆ sine acc. ut saepe. — ἀθύρει^η (fort. scr. ἀθύρειν).

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

6 (5). Στέφος πλέκων ποθ' εὖρον
 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
 καὶ τῶν πτερῶν κατασχών
 4 ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
 λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
 καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
 πτεροῖσι γαργαλίζει.

Carmen recens immensurabile (cf. Faber ed. 1680 p. 150, Mehlhorn p. 44) saeculi decimi.

6 (5). Titulus bis idem et in textu et in margine.

1 πὸτ' εὖρον neglecto spiritu, ut saepissime per totum hoc Anthologiae exemplar. cf. 5, 3. neque unquam fere accentu caret πὸτ' (ποτέ) apud scriptorem (vel scriptores) codicis Palatini, cf. Paulssen p. 51 (ad VIII, 156) et p. 53 (ad IX, 10) et in his carminibus 17, 45. 22, 1 et 3. 28, 8 (ubi accentus corrigitur, non deletur. cf. Paulssen p. 76 ad Anth. XII, 230). 35, 1 etc. — 3 κατασχ. — 5 ἔπινον: sic codex (ut πῖε scribitur in Anth. 9, 519. 699 etc. 'ex more'), item Planudes in ed. pr. (sed in ed. Ald. 1503 ἔπιθον, typothetae ut videtur vitio pro ἔπινον). ἔπινον scr. Barnes.

Stephanus hoc carmen non recepit, utpote qui in Anthologia Planudea, cui idem inseritur ad finem libri VII, inscriptum videret *Ιουλιανοῦ*: sic enim ex msto. simpliciter habet ed. princ. Ioannis Lascaris (Flor. 1494). Aldus autem (Ven. 1503), qui et alibi saepe ubi epigrammata sine auctoris titulo continuarentur, de suo addidit aut *ἄλλο* aut *ἄδηλον* aut *ἀδέσποτον* (sicut et ipse postea in sua ed. Stephanus), plenius scripsit *Ιουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων ἀίγυπτίου*. verum tamen inter plurima quae Iuliani Aegyptii (saec. VI in.) citantur epigrammata parum verisimile est hanc unam cantilenam Anacreonticam et certo quidem huius auctoris nomine inscriptam attulisse Agathiam, qui unus potuit: nec Cepha-

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

- 7 (6). Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
 Ἀνακρέον, γέρον εἴ·
 λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
 4 κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
 ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
 εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον
 8 οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα
 ὥς τῷ γέροντι μᾶλλον

lam enim nec eius in cod. Pal. editorem qui Anacreontis carminibus Anthologiam auxit, nedum ipsum Planudem 'veterum' horum (sic enim appellat index codicis Barberiniani) Anacreonteorum alium praeter Anacreontem auctorem novisse patet. et quae similiter se excipientes et in Planudea (l. II) et in Palatina (XI, 47. 48) inter media epigrammata exhibentur odae Anacr. *Οὐ μοι μέλει γύγας* et *Τὸν ἄργυρον τορρεύσας*, eae nomine plane carent apud Planudem, in Palatina autem inscribuntur *ἀνακρέοντος*. Iulianum igitur Anacreonteorum poetam ipsius puto Planudis errori deberi aliunde oculis aberrantis: etsi quod praecedit epigramma *ἄδηλον* (sine lemm. in ed. Flor.) Philodemo adscribatur in cod. Pal., ante id proximum Marco Argentario (*ἀδέσποτα* duo sunt quae ante hoc etc.) et ad alios etiam pertineant quae sequuntur. citat autem hoc fortasse carmen Servius ad Aen. I. 749: *‘Bibebat Amorem.* allusit ad convivium. sic Anacreon *Ἐρωτα πίνων* (fr. 163 B). nam cum satis sit frigidum illud *αὐτόν* v. 5, scriptum fuisse dixeris *λαβὼν δ' Ἐρωτα πίνων*.

7 (6). In margine repetitur *εἰς ἑαυτόν*.

2 *ἀνακρέων* (-κρέον corr. ut in Anthol. 7, 29. 31. 33, ubi *ἀνάκρεον* duplici acc. sec. P. ad 7, 29. cf. 23. 27). — 3 *λαβῶν*. — 4 *οὐκέτ'* (cf. 13, 13. 17, 22. 24, 8 etc). — 8 *τὸ δέ*, scil. libr. *τὸ δέ*, corr. voluit *τόδε*. cf. 28, 11 (*τοῦτο δ'* Steph., iam in marg. apogr.).

πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

- 8 (7). Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγῳ
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος
οὐδ' εἶλέ πῶ με ζῆλος
4 οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ·
ἐμοὶ μέλει μύθοισιν
καταβρέχειν ὑπήνην,
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
8 καταστέφειν κάρηνα·
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
(ὥς οὖν ἔτ' εὖδι' ἔστιν,)
12 καὶ πῖνε καὶ κύβευε
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
(μὴ νοῦσος ἦν τις ἔλθῃ)
λέγῃ σε μῆδ' ἐπίνειν.

10. παίζ' i. e. παίζειν, proprie παίζειν: nam eodem compendio quod est ην (') in hoc codice scribitur infinitivus in -ειν, ut 17, 41. 37, 14. 55, 3. 13. cf. Bast p. 760 et supra ad 5, 18. idem adhibetur ubi est ην pro ιν (velut πάλιν, θέογνιν Anth. 7, 356. 509).

8 (7). Titulus in margine.

1 τᾷγύγου (in marg. γύγῳ). — 2 σάρδεων. in notis Steph. 'potes . . . legere σαρδίων: nam utraque lectio reperitur' (sc. apud Pl. altera). — 3 οὐδ' εἶλε πῶ με. — 8 καταστέφειν (ut saepe, servato praepositionis accentu. cf. 1, 5. 5, 7). — 11 ἔτ' εὐδί' ἔστιν (quasi velit εὐδία, non εὖδία). — 15 λέγει σε μὴ δεῖ

εἰς ἑαυτὸν μεμεθυμένον.

7'

9 (8).

Ἄφες με, τοὺς θεοὺς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι.

4 ἐμαίνειτ' Ἀλκμαίων τε
χω̅ λευκόπους Ὀρέστης
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,

8 πιὼν δ' ἔρυθρόν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνειθ' Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην

12 καὶ τόξον Ἰφίτειον·
ἐμαίνεταιο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἑκτορος μάχαιραν·

(λέγη ed. Steph., qui in notis sic addit: 'Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν aut μὴ τι πίνειν').

Idem carmen (cuius auctor imitatus est Archilochum fr. 24) legebatur apud Cephalam (praecedens alterum illud Τὸν ἄργυρον τορεύσας), ex quo sic cod. Pal. (XI, 47) et Planudes (l. II): 1 γύγω (Pl. γύγαο). — 2 σαρκίων. — 3 οὐθ' αἰρέει με χρυσός (quae ex Planude recepit Stephanus, qui ait in notis 'Legitur et sic, οὐθ' εἰλέ πω με χρυσός' scil. in Pal., nisi quod erravit de ultimo verbo: nam in apogr. est ξῆλος). — 4 οὐκ ἀρνώ (quod postea ab ipso librario correctum est in αἰνέω, cf. Paulssen p. 71) τυράννους (sed Planudes οὐδὲ φθονῶ τυράννοισι, ut supra). — 5 μύροισι. — 7 ῥόδοισι. — 10 οἶδε Plan. — 11—15 om.

9 (8). Titulus in margine.

5 χ' ὁ λ. — 6 κτανόν^{τι}ς. — 8 ἔρυθρόν οἶνον (in marg. eadem manu λευκὸν οἶνον [non δὲ λευκόν, ut Lev. p. 479]. — 10 ἐμαίνειτ' Ἡρακλῆς (cf. 6, 1).

16 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

10 (9).

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
4 θέλεις λαβὼν ψαλιξω;
ἢ μᾶλλον ἐνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
8 τί μεν καλῶν ὀνείρων
ὑποθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα κηρινόν.

11 (10).

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει.

16 ἔχω (corr. St.). — 17 χαίτη i.e. χαίτες enm comp. -ες pro -αις
[non χαῖται, ut compendio male intellecto scripsit Spalletti
p. 22: idem φαρέτρην pro φαρέτρην. etiam Steph. legit χαῖται
in apogr., sed in marg. postea ex con. adscripsit χαίταις].

10 (9). Titulus bis repetitur idem et in textu et in
margine.

2 λάλεν χελιδόν (corr. Steph. qui in apographo aliam
coniecturam adscripserat λάλ' ὦ). — 3 ταρσά σευ τὰ (sic
sine punctis quae add. Sp.). — 5 ἐνδοθέν σεῦ (corrector qui
maluit σου, non attigerat idem σευ supra in v. 3: voluit for-
tasse σοι). — 8 τί μεν. — 9 ὑπ' ὀρθρίαισι (praepositione
seorsim scripta ut supra 8, 8. 1, 5 et saepe infra).

- ἐγὼ δέ οἱ παραστάς
 4 πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
 τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
 ὁ δ' εἶπε δωριάζων
 λάβ' αὐτὸν ὀπόσου λῆς,
 8 ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν.
 οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·
 ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
 "Ερωτι παντορέκτα.
 12 δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
 "Ερως, σὺ δ' εὐθέως με
 πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
 16 κατὰ φλογὸς τακῆσθαι.

εἰς ἄτιν τοῦ αὐτοῦ.

- 12 (11). Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
 τὸν ἡμίθην "Ατιν
 ἐν οὔρεσιν βοῶντα
 4 λέγουσιν ἐκμανῆναι,
 οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις

11 (10). 4 ἔφην σοι. — 5 τὸ τυχθὲν, sed in margine τὸ
 τυχθὲν (inde Stephani nota: 'Legitur et τυχθέν'). — 8 ὅπως
 ... νιν (i. e. ὅπως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν corr., ὅπως δ' ἂν ἐκμ.
 πᾶν Fab.). — 11 παντορέκτα^η. — 13 δραχμή (sic cum lineola
 sub α, non δραχμή).

12 (11). Titulum in textu positum in margine repetit ita:
 εἰς ἄτιν i. e. εἰς τὸν ἄτιν.

3 οὔρεσι.

δαφνηφόροιο Φοίβου
 λάλον πiónτες ὕδωρ
 8 μεμηνότες βοῶσιν.
 ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
 καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης
 12 θέλω θέλω μανῆναι.

ο τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

13 (12). Θέλω θέλω φιλῆσαι.
 ἔπειθ' Ἐρως φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 4 ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
 ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην φαρέτρην
 μάχη με προῦκαλεῖτο.
 8 καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 καὶ δοῦρα καὶ βοεῖην
 ἐμαρνάμην Ἐρωτι.
 12 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
 ὥς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰστούς,
 ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν

13 (12). Titulus in margine repetitur: εἰς ἔρωτα.

2 ἐπεὶ θ' ἔρως φιλεῖ με (corr. Steph.). — 4 ἐπείσθην (i. e. ἐπίσθην et deinde ἐπείσθην). — 6 χρυσείην (corr. Steph. qui in apogr. χρυσεῖην scripserat). — 10 βοεῖην (i. e. βοῖην (corr.). — 13 οὐκέτ' εἶχ' οἰστούς (i. e. οἰστούς, cf. 10). — 14 εἶτ' ἑαυτὸν.

ἀφῆκεν εἰς βέλεμον·
 16 μέσος δὲ καρδίας μεν
 ἔδυνε καὶ μ' ἔλυσεν.
 μάτην δ' ἔχω βοεῖην·
 τί γὰρ λάβω μιν ἔξω,
 20 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας.

14 (13). *Εἰ φύλλα πάντα δένδρων*
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν
 4 *τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,*
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἔξ' Ἀθηνῶν
 8 *ἔρωτας εἴκοσιν θὲς*
(καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.)
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὀρμάθους ἐρώτων·
 12 *Ἀχαΐης γὰρ ἔστιν,*
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι

15 εἰς (cf. Peerlk.): ὡς Pauw. — 16 καρδίας μεν (corr. Steph.). — 18 βοεῖην. — 19 τ. γ. βάλομεν (corr. ego, βαλώμεθ' Steph.).

14 (13). Titulus in textu talis: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ, at in margine quem posui: neque vero εἰς ἔρωτα, ut Mehlh. p. 66.

2 κατ' εἰπεῖν. — 3 εἰ κυματῶδες (corr. Brunck auctore Davisio. iidem τὰ ν. 4). — 4 τὸ. — 6 ποῶ (ποιῶ scr. Steph. cf. ποεῖς Io. Gaz. 6, 17). — 9 πεντεῖδεκ' i. e. πεντεκαίδεκ'. — 11 ὀρμάθους (ut ἄμαξαν etc.) — 13 καλλιγύναικες (pro καλη, καλαὶ γ., ut corr. Steph.).

- καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
 16 καὶ Καρίης Ῥόδου τε
 δισχιλίους ἔρωτας·
 τί φῆς; ἀεὶ κηρῶ θές·
 οὐπω Σύρους ἔλεξα,
 20 οὐπω πόθους Κανώβου,
 (οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
 "Ἐρως ἐποργιάζει.)
 24 τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
 τοὺς Βακτρίων τε καὶ Ἰνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

τοῦ αὐτοῦ εἰς περιστεράν.

15 (14). Ἐρασμίνη πέλεια,
 πόθεν πόθεν πέτασσαι;

16 καρίην ῥόδον τε (corr. Steph.). — 18 τί φῆς ἀεὶ κηρω-
 θείς. ✕ et in extr. sin. marg. item correcturae signum ✕ sed
 sine correctura (corr. Baxter: ἐκηριώθης Bergk. coll. Hesych.
 s. v.). — 21 ἅπαντ'. — 22 κῆρης et in sin. marg. ante v. 21
 sine signo quod tamen fort. recisum est (cum ipsa cauda
 litt. ρ, cuius tamen cernitur vestigium) ῥώμης (non ὁ ὥμης).
 et sic etiam Steph. apogr. plene in marg. reddit ῥώμης, scil.
 ex integro tum codice. — πόλεσσιν (sic, deleto altero ac-
 centu). — 24 ἀριθμεῖν (corr. Scal.) — 25 καὶ τοὺς, ubi corr.
 voluit τὰ (non τὰς ut legit in apogr. Steph., qui in ed. τοὺς
 ἐκτός αὐτῶν Γ.). — 26 τῶν β. (corr. Brunck). — κῖνδῶν (sic
 cum solo spiritu).

15 (14). In margine repetitur: εἰς περιστεράν.

1 πέλεια (πέλεια, corr. πέλια). — 2 πέτασαι (corr
 Barnes).

- πόθεν μύρων τοσούτων
 4 ἐπ' ἡέρος θέουσα
 πνείεις τε καὶ ψεκάξεις;
 τίς ἐς τί σοι μέλει δέ;
 Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 8 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
 12 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 διακονῶ τοσαῦτα,
 καὶ νῦν ὄραῖς ἐκείνου
 16 ἐπιστολὰς κομίζω.
 καί φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν·
 ἐγὼ δὲ κῆν ἀφῇ με,
 20 δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
 τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἄγρους
 κἂν δένδρεσιν καθίζειν
 24 φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

4 θεᾶ⁹⁰σα (θεασα, corr. θεουσα). — 5 πνείεις (i. πνείεις, ut supra 13, 4 ἐπίσθην cf. 13, 6. 25, 7. σιληνὸν 47, 4: contra pro ει βοίην 13, 10 et 18 et modo πέλια scripsit corrector. cf. 41, 5. 43, 14. ῥοδέης autem 15, 3 pro Ῥοδίης (ubi ε et ι commutantur) intelligendi error est, non scribendi. — 6 τίς ἔστι (sic) σοι μέλει δέ (quod litteris recte discretis, ἐς τί scribendo pro ἔστι emendavi). τίς εἶ; τί Brunck. — 11 πέπρακέ με κ. (corr. Tan. Faber). — 15 οἶας (Stephanus in notis p. 67: 'suspicio legendum ὄραῖς', quod idem ὄραῖς iam extat in marg. apogr.). — 17 καὶ φησίν. — 21 πέτασθαι (Steph. ed. πέτεσθαι). — 23 καὶ δένδρεσι (κἂν Pauw.).

- τὰ νῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτοῦ,
 28 πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
 πιούσα δ' ἂν χορεύσω
 καὶ δεσπότην ἂν ἄβροις
 32 πτεροῖσι συγκαλύψω·
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 ἔχεις ἅπαντ', ἅπελθε·
 36 λαλιστέραν μ' ἔθηκες,
 ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

τοῦ αὐτοῦ εἰς κόρην.

- 16 (15). Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
 4 ἀπεούσαν, ὥς ἂν εἴπω,

31 καὶ δεσπότην ἀνακρέοντ' quod pro ἀνακρ = ἀνακρ.
 (ἀναβρ) cum compendio οἷς male lecto scriptum fuisse exi-
 stimo: ἂν ἄκροις, ἂν ἄβροις. cf. Bast tab. I 6 ἀκαλῖρ. Stephano
 accusativus hic Ἀνακρέοντα videbatur ex scholio irrepsisse,

συσκιάσω
 deesse ἔμοῖσι vel tale quid not. p. 68. — 32 σὺν καλύψω, —
 34 βαρβῆται (ubi addidit corrector ut sit ἦ = i).

16 (15). Titulus bis ponitur idem et in textu et in
 margine.

3 ῥοδέης (Steph. qui not. p. 71 'Quid si Ῥοδίης hic legas',
 iam in apogr. adscripsit ῥοδίης). — κοίρανε (κάρανε scr.
 Brunck auctore Lennepio).

- γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
8 ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
12 ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυνον δὲ μή μοι
διάκοπτε μήτε μίσγε,
ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
16 τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἔτυν κελαινὴν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον,
20 ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥίνα καὶ παρειὰς
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας,
24 γράψε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα,
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
28 Χάριτες πέτοινο παῖσαι.

11 πορφύραισι (corr. Barnes). — χαίταις (cum circumfl.) —

16 λεληθότως. — 17 κελαινὴν (compendio ⁴ pro ἣν suprascripto, sine accentu). — 22 ῥίνας (corr. Steph.). — 23 τὸ (pro τῷ, ut scripsit St., statim in apogr.). — 28 ⁺πέτῳνται (non πέτονται, ut male Lev. p. 478) et in margine ⁺πέτοινο (πέτῳνται igitur quod primum fuerat scriptor ipse mutavit in ποτῳνται, corrector in margine addidit πέτοινοτο).

στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις,
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 32 ὀλίγον τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
 τάχα, κηρέ, καὶ λαλήσεις.

εἰς νεώτερον βάθυλλον.

- 17 (16). Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
 τὸν ἑταῖρον, ὥς διδάσκω.
 λιπαρὰς κόμας ποίησον,
 4 τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι
 πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς
 8 ἄφες, ὥς θέλουνσι, κεῖσθαι.
 ἀπαλὸν δὲ καὶ ὄφρως
 στεφένω μέτωπον ὄφρως
 κυανωτέρη δρακόντων.
 12 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω
 κεκερασμένον γαλήνη,
 τὸ μὲν ἔξ' Ἀρης ἔλκον,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 16 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῇται,

32 ἐλέγχον. — 33 ἀπέχει (ἄπεχε Pauw ut iam Steph. in marg. apogr.).

17 (16). 4—5 τὰς μὲν... τὰς δ' (corr. Steph.). — 6 ἔλικας. —
 8 ὥς θέλωσι (ad ὥς θέλουνσι quod ipse edidit [θέλωσι apogr.],
 haec notat Stephanus 'Legitur et θέλωσι': quasi non ipse mu-
 tasset). — 10 ὄφρως. — 14 ἄρεος (corr. ἄρης). — ἔλκων (corr.
 Steph.). — 16 τίς (τίς, corr. τίς). — φοβεῖται (corr. Steph.).

- τὸ δ' ἅπ' ἐλπίδος κρέμῃται.
 ῥοδινὴν δ', ὅποια μῆλον,
 χνοῖην ποίει παρειήν.
 20 ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς,
 δύνασ' εἰ βαλεῖν, ποιήσων.
 τὸ δὲ χεῖλος οὐκ ἔτ' οἶδα
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
 24 ἀπαλὸν γέμον τε πειθοῦς.
 τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 — μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
 28 τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
 • (ἐλεφάντινος τράχηλος.)
 μεταμάξιον δὲ ποίει
 διδύμας τε χειρας Ἑρμοῦ,
 32 Πολυδεύκεος δὲ μηρούς
 Διονυσίην τε νηδύν.
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 36 ἀφελῇ ποιήσων αἰδῶ
 Παφίην θέλουσαν ἦδη.
 φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

17 τοῦ δ' ἅπ' (corr. Steph.). — κρέμαται (κρεμάται corr. Steph., ego κρέμῃται). — 18 ῥοδινὴν (i. e. ῥοδινὴν, corr. ῥοδέην). — 20 ἐρύθημα (del. acc. supra ε). — 21 δύνασαι (corr. ego). — 22 οὐκέτ'. — 23 ποιήσεις. — 24 γέμον τὸ (corr. Steph.). — 25 κηρὸς (cf. 16, 34). — 27 μέγα (i. e. corr. μετα) et in marg. iterum μετὰ. — τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον^θ (-ῆλ) (corr. Salmasius). — 33 δὲ (τε Fab.). — νηδύν Spall., sed puncta subscripta non extant in codice. — 35 μῆρῶν τὸ πῦρ (sic, μαλερὸν τ. π. coni. quidam sec. Steph. in notis p. 76). — 36 αἰδῶ.

ὅτι μὴ τα νῶτα δεῖξαι
 40 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 λάβε μίσθον ὅσον εἶπης.
 τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
 44 καθελὼν ποιεῖ Βάθυλλον·
 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον.

18 (17). Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες
 Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
 ἀπὸ καύματος γὰρ ἤδη
 4 προδοθεὶς ἀναστενάξω.
 δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
 στεφάνους οἷοις πυνκάξω·

39 ὅτι μοι (corr. Steph.). — 41 διδάσκειν (per comp.). —

42 ὅσον (corr. Steph.). — 15 ἦν. — πότ' ^{εἰς·έλλθ'} ἔλθης.

18 (17). Titulus duplex in textu codicis, quorum alter post ultimum praecedentis carminis versiculum lineam explet: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν, alter sequentem incipit: τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον.

1 δότε γυναῖκες (corr. Steph.). — 3 ἀπὸ (sic, ὑπό ed. προδο Steph.). — 4 πυρωθεὶς (corr. προδοθείς). — 6 δ' οἷους (corr. Arnaldus). — πυνκάξω cum υ in ras. et supra corr. signo quod repetitur in marg. Stephanus in notis p. 70: 'Quidam legunt hic ὅπως πυνκάξω et in ultimo versu τίνοι, interrogative. Legitur et σκεπάσω pro σκεπάξω'. idem ad v. 10 (1): 'Legitur et Βάθυλλε': quod recepit. quarum quidem lectionum prima et ultima coniecturae sunt aequalium et amicorum, non codicis neque Palatini scripturae in margine appositae neque

- τὰ μέτωπά μου ἑπικαίει.
 8 τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
 κραδίη τίνι σκεπάζω;
 (18) παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
 καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον,
 12 ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
 μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
 παρὰ δ' αὐτῶν ἐρεθίζει
 πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
 16 τίς ἄν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
 καταγώγιον τοιοῦτο;

ἄλλο εἰς ἔρωτα τοῦ αὐτοῦ.

19. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
 δῆσασαι στεφάνοισι

alterius cuiusdam. cf. supra ad 17, 35 nota Stephani p. 76: 'quare sunt qui hic legant *μαλερόν*'. pro *τίνι* (v. 9) autem ipse in ed. mutaverat scribendo *τινι*, sicut v. 4 *προποθεῖς* illud et *σίει* δὲ *χαίτας* 12 etc. *σκεπάσω* denique ipsius Palatini est inter lineas correcti. — 7 *μουῖκαίει*. — 9 *κραδίη τίνι σκεπάζω* (*κραδίη τινι* scr. Steph. in apogr.). — 10 ante hunc versum novi carminis signum extat et in margine titulus hic: *ἄλλο εἰς τὸν (εἰς) αὐτόν*. quod nihili esse vidit Mehlhorn p. 89 (non viderat Stephanus qui Palatinum sequitur). — 11 *καθίσο* (sine accentu) cum v. l. signo quod nudum in marg. (iuxta titulum) repetitur (corr. Salm., *κάθισον* ed. Steph.). — 12 *χαίτας*. — 12—13 cf. 31, 9. — 14 *αὐτόν* (corr. ego, *αὐτῷ* ed. Steph., *αὐτῷ γ' ἐρ.* Barnes). — 15 *πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς* (*πειθοῦς* scr. Steph. statim in apogr.). — 16 *τίς ἄν οὖν* i. e. *τίς* (ita corr. pro *τίς*) *αν οὖν* quod in margine clarius exponit eadem manus *τίς ἄν οὖν*. — cum v. 16—17 cf. fr. 62 Bergk.

τῷ Κάλλει παρέδωκαν·
 4 καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
 ζητεῖ λύτρα φέρουσα·
 λύσασθαι τὸν Ἑρωτα.
 καὶ λύσῃ δέ τις αὐτόν,
 8 οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
 δουλεύειν δεδίδακται.

ἄλλο.

20. Ἦδυμελὴς Ἀνακρέων,
 ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
 Πινδαρικὸν τόδε μοι μέλος
 4 συγκεράσας τις ἐγγέοι.
 τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
 καὶ Διόνυσος ἐλθὼν
 καὶ Παφίη λιπαρόχροος
 8 καὶ αὐτὸς Ἑρως ἄν ἐκπιεῖν.

19. 8 ἐξέεισιν cum ἰ = ἱ supra εἰ scripto (corr. Steph.). — μένει (μενεῖ ed. Steph.).

20. Hoc carmen sicut primum, consulto omisit Stephanus (in apographo alia manus eademque quae ex Novem Lyricorum Stephani editione carminibus singulis addidit paginae numerum, huic adscriptit NB., ut etiam supra ad carm. 1 et 6): primus edidit Spalletti (cf. Lev. p. 489).

Titulus nullus: in margine ἄλλο.

2 σαπφῶ. — 3 (π. δέ τί μοι Hermann). — 4 τις. — 6 ἐλσελθὼν (corr. G. Hermann symmetriae causa). — 7 ἡ λιπαρόχροος et in marg. clarius repetitum λιπαρόχροος. — 8 καὶ αὐτὸς Ἑρως καὶ ἐπίειν (ἐκπιεῖν Fischer, ἄν ἐκπιεῖν Hermann).

ἄλλο.

- ο 21. Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν.
 πίνει θάλασσαν ἀναύρους,
 4 ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τὸν δ' ἥλιου σελήνη·
 τί μοι μάχεςθ', ἑταῖροι,
 καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ἄλλο εἰς κόρην.

- ο 22. Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστι
 λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
 καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
 4 Πανδίωνος χελιδών.
 ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
 ὅπως αἰὲ βλέπῃς με·

21. Titulus nullus: in margine ἄλλο.

2 πίνει δένδρεα δ' αὐτήν (corr. Bergk, δὲ δένδρε' αὐτήν Steph. iam in marg. ap.). — 3 θάλασσα δ' αὔρας (corr. Brunck auctore Heskinio. cf. infra 31, 4). — 7 πινῶν (sic, non πίνῃν cf. Paulss. ad V, 215 βαλλῶν. scil. ei compendium non satis clare scriptum supra solvens duabus litteris repetit eadem manus).

22. Titulus bis idem in textu repetitur, et in fine praecedentis carminis lineam explens et huius initio.

1 πότε'. — 3 πότε'. — 4 χελιδών (ubi vult χελιδών, accentu quem gravem et in fine versuum scriptor ponit mutato ut saepe cf. 35, 9. 28, 16 etc.: nec recte Paulssen ad V, 263).

- ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 8 ὅπως αἰὲ φορῆς με.
 ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
 ὅπως σε χρῶτα λούσω·
 μύρον, γύναι, γενοίμην,
 12 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
 καὶ ταινίη δὲ μαστῶν
 καὶ μάργαρον τραχήλῳ
 καὶ σάνδαλον γενοίμην·
 16 μόνον ποσὶν πάτει με.)

cf. 2. γ. αἰεὶ φορῆς ἐγὼ με αἰεὶ φορῆς!

εἰς κιθάραν τοῦ αὐτοῦ.

° 23.

- Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
 θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν,
 ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
 4 Ἔρωτα μοῦνον ἤχει.
 ἤμειψα νεῦρα πρῶην
 καὶ τὴν λύρην ἄπασαν·
 καὶ γὰρ μὲν ἤδον ἄθλους
 8 Ἡρακλέους, λύρη δὲ
 ἔρωτας ἀντεφώνει.
 χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

10 ὅπως σεῦ (corr. Steph.). — 11 μύρον sic dupl. acc. (acc. et fl.). — 12 ἀλείψω (corr. Brunck). — 13 ταινίη. — μαστῶν. — 14 μάργαρον. — 16 πάτει με (sic deleto ultimae circumflexo. πατεῖν με Steph. qui ita p. 70: 'nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus'. itaque male in codice pro πάτει [πάτει Spall.] legerat πατεῖν et sic revera in textu habet apogr., cum nota 's. ὥστε').

23. 3 ἀβάρβιτος (corr. Mehlhorn. cf. 15, 34 etc.). — 7 ἤδον.

ἤρωες· ἡ λύρη γὰρ
12 μόνους ἤρωτας ἄδει.

ἄλλο ἐρωτικόν.

24. Φύσις κέρατα ταύροις,
ὀπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδοκίην λαγωῖς,
4 λέουσι χάσμ' ὀδόντων, notional 6
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα,
8 γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν·
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπιδων ἀπασῶν,
ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων·
12 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὔσα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

25. Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,

11 ἤρωτες (sic etiam Steph. in apographo, qui in editione tacito correxit ἤρωες, cum non nisi notam vitii + apposuisset apographo).

24. 1 ταύροις (dupl. acc.). — 2 ὀπλὰς (dupl. acc., fl. et corr. gr.). — 3 ποδοκίην (corr. Steph.). — 5 ἰχθοῖσι (non

ἰχθοῖσι ut male scripsit Lev. p. 468, corr. Steph.). — ^η νηκτόν. — 8 οὐκέτ' (cf. ad 7, 4). — 9 τί οὖν δίδωσι . κάλλος (sic. interpunctionem, quae rarissime sic additur in codice, cum Jacobsio mutavit Bergk).

25. 1 χελιδών (corr. χελιδόν, quod in textu est supra 10, 2. cf. 7, 2).

- ἐτησίῃ μολοῦσα
 θέρει πλέκεις καλήν,
 4 χεῖμαῖνι δ' εἰς ἄφαντος
 ἢ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν.
 Ἔρως δ' αἰὲ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλήν.
 8 Πόθος δ' ὁ μὲν πετροῦνται,
 ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν,
 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη,
 βοή δὲ γίγνεται αἰεὶ
 12 κεχηνότων νεοττῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
 οἱ μείζονες τρέφουσιν,
 οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
 16 πάλιν κύουσιν ἄλλους.
 τί μῆχος οὖν γένηται;
 οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
 Ἐρωτας ἐκβοῶσαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

26. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

2 ἐτισίῃ (corr. Steph.). — 4 εἰς (dupl. acc., gr. prius, deinde fl.). — 5 ἢ πὶ. — 6 πλέκει μεν (corr. Steph.). — 7 καρ-
 δίῃ (corr. Steph.). — καλήν (i. e. καλειήν: cf. supra ad 15, 5).
 — 9 ἀκμήν. — 10 ὁ δ' ἡμῖν (sic dupl. acc., ac. et fl.) λεπτός
 (corr. Steph. nihil monens, nisi quod in marg. apographi pro-
 posuit 'λεπτός ἀπὸ τοῦ λέπειν q. hors de la coquille'). —
 11 γίγνεται (corr. Brunck.). — αἰεὶ (corr. Steph.). — 19 ἐκβοῶσαι
 (ἐκσοβῆσαι Pauw, quod non magis convenit cum Nicet. Eug.
 V, 141 qui videtur falso legisse ἐκποῶσαι, ut Scal.).

ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς,
 ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
 4 οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 οὐ πεζὸς οὐχὶ νῆες,
 στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
 ἀπ' ὀμμάτων με βάλλον.

27 (26^b). Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν,
 καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
 4 ἐγνώρισ' ἂν τιάραις.
 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
 ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
 ἔχουσι γὰρ τι λεπτὸν
 8 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἄλλο τοῦ αὐτοῦ εἰς βέλος.

28 (27). Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
 παρὰ Λημνίαις καμίνους
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑρώτων
 4 ἐπόει λαβὼν σίδηρον·

26. 2 αὐτάς. — 3 ἐμὰς. — 5 νῆες (circumfl. bis posito). —
 7 με βάλλον (βαλὼν με ed Steph.).

Cohaeret cum hoc carmine sequens, asteriscis quasi unum
 idemque esset neglectis, quem scriptoris errorem Stephanus
 distinguendo correxit (iam in apographo).

27 (26^b). 3 τις. — 4 ἐγνώρισεν τ. (corr. ego).

28 (27). Titulus in margine tantum.

2 παραλημνίαις (corr. Steph.). — 4 ἐπόει (sic).

- ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
 μέλι τὸ γλυκὺ βαλοῦσα,
 ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
 8 ὁ δ' Ἀρης ποτ', ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 βέλος ἠντέλιξ' Ἔρωτος·
 ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
 12 βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
 ἔλαβεν βέλεμνον Ἀρης·
 ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 ὁ δ' Ἀρης ἀναστενάξας,
 16 βαρὺ, φησὶν ἄρον αὐτό.
 ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησὶν.

- 29 (27^b). Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
 χαλεπώτερον δὲ πάντων
 4 ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
 γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
 (σοφίῃ, τρόπος πατεῖται·
 μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.)

6 μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα (μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα Herm. cf. Brunck not. p. 128). — 7 ἔμισγε. — 8 ποτ'. — 10 ἠντέλιξ'. — 11 τοδ' ἐστίν (scil. libr. τὸ δ' ut 55, 4: corrector τόδ'). — 12 post hunc versum a scriptore ad alterum βαρὺ aberrante versus ultimus ὁ δ' ἔρως ἔχ' αὐτὸ φησὶν, qui bis nunc legitur, anticipando inseritur recte a Stephano eiectus. — 16 ἄρον αὐτό.

Cum hoc iterum in cod. cohaeret sequens, a Stephano recte seiunctum (qui iam in apographo adscripsit graece τὰ λοιπὰ ἐστὶν ἄλλης φῶδης).

29 (27^b). 4 ἀπὸ τυγχάνειν.

8 ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς·
 12 πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν·
 τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

30 (28). Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
 πτέρυγας φέρον ἐπ' ὤμων·
 ὁ δ' Ἐρως ἔχων μόλιβδον
 4 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
 τί θέλει δ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
 δοκέω δ' ἔγωγε, πολλοῖς
 8 ἐν Ἐρωσί με πλακέντα
 διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ἄλλο ἐρωτικόν.

○ 31 (29). Ῥακινθίνη με ῥάβδῳ

30 (28). Titulus in margine.

6 τί θέλει τὸ δ' ὄναρ εἶναι (corr. Mehlhorn. cf. Brunck in notis ed. alt. Arg. 1786 p. 125 τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι: utrumque, sed omissio δ', iam in apogr. proposuit St.). — 9 διολισθάνειν (i. e. διολισθαίνειν ut scr. Steph. in apogr., adscr. διολισθανεῖν: corr. Baxter). — ἄλλοις (ἄλλους adscripsit apographo Steph., in editione oblitus. cf. Fischer in notis p. 172). — 10 ἐνὶ τῷδε (dupl. acc., ac. et fl., et ω. correcto ex o, ita ut prius fuerit τόδε).

31 (29). Titulus in margine (sic ἄλλο ἐρωτικόν).

χαλεπῶς Ἔρωσ ῥαπίζων
 ἐκέλευε συντροχάζειν.
 4 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀνάντων
 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
 τροχάοντα τείρεν ἰδρώς·
 > κραδίη δὲ ῥινόσ ἄχρῃς
 8 ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.
 ὁ δ' Ἔρωσ μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν·
 σὺ γὰρ οὐ δύνη φιλησαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ.

32 (30). Ἐπὶ μυρσίταις τερεῖταις
 ἐπὶ λωτίταις τε ποίαις
 στορέσας θέλω προπίνειν.
 4 σὺ δ', Ἔρωσ, χιτῶνα δήσας
 ὑπὲρ ἀνχένος παπύρω
 μέθυ μοι διακονοῦτο.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα

2 χαλεπὸς (corr. Steph.). — βαδίζων (corr. Brunck cf. Anacr. fr. 166 B. ῥεραπισμένῳ νότῳ). — 5 τὲ. — 6 τροχάοντ πεῖρεν (τείρεν Salmas.). — ἰδρῖ i. e. ἰδρώς. — καὶν ἀπεσσην (-σῶ pro -σύ i. e. σβην sicut scr. Steph. statim in apographo).

32 (30). Titulus in textu est quem posui ultimam praecedentis carminis paginaeque lineam explens, iterum deinde ante sequentem in margine sin. ἄλλο, in dextra autem ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ῥάδαριον (ἐρωτικῇ τοῦ αὐτῷ ᾠδῇ: —)

1 τερεῖταις (corr. Steph.). — 2 τὲ ποίαις (corr. Steph.). — 4 ὁ δ' Ἔρωσ (corr. ego propter v. 16). — 6 διακονεῖτο (corr. ego, -νεῖτο St. statim in apogr.). — 7 τροχὸς γὰρ ἄρματος (corr. Steph.).

- 8 βίотος τρέχει κυλισθείς,
 θλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνις ὀστέων λυθέντων.
 τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
 12 τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
 ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κράτα
 πύκασον, κάλει δ' ἐταίρην.
 16 πρίν, Ἐρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ἄλλο.

- 33 (31). Μεσονυκτίοις ποθ' ὦραις,
 στρεφέτην ὅτ' ἄρκτος ἦδη
 κατὰ χεῖρα τὴν βοώτου.
 4 μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 κέεται κόπῳ δαμέντα.
 τότε Ἐρως ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 8 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει

12 γῇ καίειν (corr. Steph.). — 14 κράτα. — 16 ἐκεῖ
 (dupl. acc., ac. pr., deinde fl.). — 17 χορείας (dupl. acc.,
 fl. pr., deinde ac.).

33 (31). Titulus nullus, in margine (interiore) ἄλλο.

1 πότε ὦραις, ut solet cod. Pal. spiritu neglecto. — 2 στρε-
 φέτην ὅτ' (sic, στρέφεται ὅτ' ed. Stephanus, fort. στρέφετ'
 ἡμος, cf. Theocr. 24, 11. nisi dualis spectat ad ursae et manus
 versionem coniunctam). — ἄρκτος (sic, ἄρκτω d'Orville). —
 7 θυρέων (corr. Steph.).

- κατὰ μεν σχίσας ὀνειρούς;
 ὁ δ' ἔρω, ἄνοιγε, φησὶν·
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι,
 12 βρέχομαι δὲ κασέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας
 16 ἀνέωξα. καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ, φέρον δὲ τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίξας
 20 παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθλαπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 24 φέρε, φησί, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 28 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἰστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,

9 κατα μεν σχίσεις (corr. Barnes et ante hunc Steph. in marg. apogr., sed idem in ed. σχίζεις). — 11 φοβῆσαι (corr. Steph.). — 15 ἄψας. — 17 εἰσόρῶ (corr. Steph.). — φέροντα τόξον (corr. Steph. in notis p. 66 ut iam in m. apogr.). — 18 πτέρυγαστέ. — 19 καθίξας (a prima quidem ut videtur manu corrigitur καθίξας). — 20 παλάμας ^{τὲ} καὶ χεῖρας (corr. Steph. cf. Mehlhorn in notis p. 128, qui voluit καθίξα [καθίσα Bergk] παλάμαις τε χ.). — 24 πειράσωμ^εν (pr. m. πειράσσομαι, deinde o litt. aucta in ω, supra eadem manus posuit εν: πειράσωμεν). — 25 ἔστι μοι (corr. Steph. in notis p. 66 cf. v. 31). — 29 ἄλλεται.

ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἦν μοι,
 32 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ἄλλο . εἰς τέττιγα ᾠδάριον.

34 (32). Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
 ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς
 4 βασιλεὺς ὅπως αἰδεῖς.
 σὰ γὰρ ἐστὶ κεῖνα πάντα,
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 ὅπόσ' αὖ φέρουσιν ὕλαι·
 8 σὺ δὲ φίλτατος γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων,
 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,

30 σὺ . . χάρηθι (sic, unius litterae spatio in membranae lacuna deleta et syllaba αρ in plica eius obscurata: eandem lacunam habuit et explevit Stephanus qui συγχάρηθι statim in apogr.) i. e. σὺν χάρηθι. — 31 μὲν ἐμοί (corr. ego, Steph. μὲν ἐστὶ). — 32 καρδίαν (mutavit Steph.).

34 (32). Titulus in ext. marg. praeter ἄλλο quod est in interiore et sinistra.

4 αἰδέ^ηεις. — 5 καινὰ (corr. Steph.). — 7 κοπόσα (i. e. quod scripsit Stephanus χόπόσα pro χῶπόσα, neglecto spiritali ut solet) φέρουσιν ὦραι (i. e. ὦραι et corr. υλαι. Steph. qui in textu apographi scripsit ὦραι ὕλαι, in ed. dedit ὦραι, sed in vers. lat. 'quod sylva cunque profert'. de versu Herm. El. p. 483. ego ὅπόσ' αὖ). — 8 φιλίαγεωργῶν (corr. ego. nam φιλία fort. pro φίλτα, φίλ^α. cf. Bast p. 790. φίλιος Steph. in marg. apogr., sed in ed. retinuit φιλία, φίλος εἶ Faber, φίλιος εἶ γ. Herm.).

- θέρεος γλυκὺς προφήτης.
 12 φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὗ σε τείρει,
 16 σοφὴ γηγενής, φίλυμνε·
 ἀπαθὴς δ', ἀναιμόσαρκος
 σχεδὸν εἴ θεοῖς ὅμοιος.

ἄλλο εἰς ἔρωτα.

- 35 (33). Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοιμωμένην μέλιτταν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
 4 τὸν δάκτυλον παταχθεὶς.
 δραμῶν δὲ καὶ πετασθεὶς
 τὰς χεῖρας ὠλόλυξε
 πρὸς τὴν· καλὴν Κυθήρην·

11 προφη^η (hic = φη^ι). — 14 οἴμην et in marg. × sine correctura (corr. voluit fortasse ἀαιδήν, ut Hesiod. op. 583 et scut. 396). cf. etiam ad v. 11 Hes. scut. 391. — 15 γέρ^{ας} εὖ σε τηρεῖ et in marg. ÷ sine gl. (corr. Steph.). — 16 σοφὴ . γηγενῇ φίλυμνε (corr. Steph. qui retinuit γηγενής. ego quidem coniungo σοφὴ γηγενής, ut hoc sit pro substantivo). — 17 ἀπαθὴς ἀναιμόσαρκε (corr. ego, aliam interpungendi rationem secutus).

35 (33). Titulus in margine (sic: ἄλλο εἰς ἔρωτα).

2 πότ'. — 4 παταχθ' = παταχθής (pro -θεὶς). — 5. 6 τὰς χεῖρας ὠλόλυξε: δραμῶν δὲ καὶ πετασθεὶς [πρὸς τὴν etc. ubi cum Bergkio dextra laevis transmutavi. cf. Nicetas Eugenianus IV, 314. fort. scr. πετάσσεας].

- 8 ὄλωλα, μήτηρ, εἶπεν,
ὄλωλα ἀποθνήσκω·
ὄφρις μ' ἔτυψε μικρὸς
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
12 μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἡ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
16 Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

εἰς φιλάργυρον.

- 36 (34). Ὁ Πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν βροτοῖς παρεῖχεν,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
4 ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὐ μέ του πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητόν,

8 μερ (μᾶτερ St.). — 9 ἀπό θνήσκω. — 13 ᾧδ' (α et η confundit librarius, ut mox iterum v. 14 et 38, 3. 36, 16. cf. 33, 32. 17, 17. item α et ο 23, 3. α pro η adscripsit corrector 39, 2. cf. Paulss. ad Anth. 7, 75. 6, 14. 70. 151. 180. 219. 240 etc. contra η pro α idem 11, 11. cf. Anth. 7, 24. 75 etc.). — τὰς μελίττας.

36 (34). Titulus in margine.

1 πλοῦτος pro Plutone deus requiritur qui παρέλθῃ. — θνητοῖς (θνη*) corrector scil. ut metro satisfaceret adscripsit θνητοῖς, ego verborum ordinem immutavi. — (παρῆγε St. statim in textu apogr.). — 4 ἵν' ἀσθενεῖν ἐπέλῃ (corr. Steph.). — 6 εἰ δ' οὐν μὴ τὸ πρίασθαι (corr. ego, οὐ τί που Brunck). — 7 θνητοῖς (corr. ego).

- 8 τί καὶ μάτην στενάζω;
 τί καὶ γόους προπέμπω;
 θανεῖν γὰρ εἰ πέπωται,
 τί χρυσὸς ὠφελεῖ με·
 12 ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
 πiónτι δ' οἶνον ἡδὺν
 ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 16 τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

- 37 (35). Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 ἀλιπορφύροις τάπησι
 γεγαννμένος Λυαίῳ,
 4 ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
 δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν
 μετὰ παρθένων ἀθύρων.
 ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
 8 ἀπαλώτεροι Λυαίου
 δακέθymά μοι λέγοντες

11 ὠφελεῖ (corr. Steph.). — 14 συν εἶναι. — 16 τὰν ἀφροδίταν (cf. carm. rec. 60, 23).

Huius carminis sic transponendos esse versus putavit Pauw: 7. 11. 10. 8. 9. 12 etc.

37 (35). Titulus in margine.

1 διανυκτῶν (corr. Steph.). — 2 ἀλιπορφύροις (cum lineola subtus compositionem significante, ut in 14, 13 et

38, 14. 42, 2. 50, 11) τάπησι. cf. Anacr. fr. 138 B. ἀλιπόρφυρον ἔγος. — 4 ταρσ (i. e. ταρσων, non ταρσοῖς ut Steph. etc.).

— 5 (ἐκτανύειν cf. 33, 27. Mehlh. p. 141). — 6 παρ. — 7 ἐπ' ἐκερτόμουν.

διὰ τὰς καλὰς ἐκεῖνας.
 ἐθέλοντα δὴ φιλησάιναι
 12 φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
 μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ἄλλο . τοῦ αὐτοῦ εἰς συμπόσιον.

38 (36). Ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,
 ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον
 τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
 4 τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
 τὸν ὁμότροπον Ἑρώτων,
 τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
 δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
 8 δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
 δι' ὃν ἀμπαύεται λύπη,
 δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
 τὸ μὲν οὖν πόμ' ἂν κερασθῇν

10 ἐκεῖνας. — 11 ἐθέλοντι (corr. Steph.). — δὲ (corr. Mehlhorn auctore Zeunio). — 12 μοι (corr. Steph.). — 13 <μ>εμονωμένος clare legitur in cod., licet ex parte in lacuna (quae respondet prioris paginae loco memorato 33, 30) sit μ illud initiale. — 14 καθευδην (-¹εν).

38 (36). Tit. in textu, praeter ἄλλο quod in margine additur.

1 λιαρὸν πίωμεν (corr. Steph.). — 3 ἐφευρέταν (cf. ad 35, 13 et infra v. 9). — 5 ὁμότροπον ἐρώ⁵ (i. e. ἐρώτ.. = ἐρώτων, ut videtur). — 9 διὸν ἀμπαύεται λύπη (διὸν etiam 7). — 11 πῶμα^α κερᾶσ^θ i. e. κερᾶσθην (corr. ego).

- 12 ἀπαλοὶ φέρωσι παῖδες,
 τότ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
 ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ·
 τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
 16 τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
 τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
 * ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
 πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 ✕ 20 ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
 μεθύων θέλω χορεύειν,
 μεμυρισμένος δὲ παίζειν

 24 μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
 μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
 ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
 ἱλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
 28 ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

12 φέρουσι (corr. ego). — 13 τὸ δ' (corr. ego). —

14 ἀνεμοτρόπῳ (cum copula falso loco posita pro ἀνεμοτρόπῳ). — 17 τί γὰρ (postea γὰρ) ἔστι σοι κέρδος (τὸ add. Anna Fabri). — 18 ὀδυνώμενος (corr. Barnes auct. Aem. Porto). ceterum v. 17—18 bis extant in codice, et in fine paginae (684) et in initio sequentis (v. apographum Spall.). id quod saepe ita fieri in cod. Pal. notavit Paulssen ad Anth. VI, 321. — ante v. 23 unum excidisse versum vidit Barnes, punctis significavit Brunck. — 25 θέλουσι. — 26 ἐστίν. — 27 ἱλαροί.

Carmen recens et 'miserabile si quod aliud' (ut ait Faber), eiusdem sine dubio auctoris qui composuit carmen 52 (et fort. 40). a corrigendo iam Stephanus abstinuit.

ἄλλο . εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἑταῖρον πρεσβύτην.

- 39 (37). φιλῶ γέροντα τερπνόν,
 φιλῶ νέον χορευτήν·
 ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
 4 τρίχας γέρων μὲν ἔστιν,
 τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

- 40 (38) Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
 βιότου τρίβον ὁδεύειν,
 χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
 4 ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα,
 μέθετέ με, φροντίδες·
 μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.

39 (37). ἄλλο in margine. ἔτῃ (i. e. ἑταῖρον) πρεσβ^υτῇ cod. quod recte legit Spall. p. 46 ἑταῖρον πρεσβυτήν. male Paulssen p. 16 ad VI, 89: nam annexum illud ἢ ubique est αἰ (nuncquam ε), nisi ubi αἰ errore ipse voluerit pro vero ε.

2 χορευτήν^α (correctorem secutus est Stephanus propter cetera in his carminibus Dorismi exempla). — 3 ἂν δ' ὁ γέρων (fort. ἂν δ' οὖν: ὁ pro ᾧ = οὖν. Stephanus sic mutavit: γέρων δ' ὅταν).

40 (38) In margine repetitur: ἄλλο.

1 ἐτύχθην (ἐτεύχθην voluit corrector, contra quam 11, 5: non autem ἐτέχθην, quod legit Stephanus). — 3 ἔγνων. — 5 μεθέτεμε (abest syllaba una). — 6 ἔστω^ω. — iuxta in margine post finem versus (5—6) et clausulam: ~ extat v. l. signum nudum x

Ceterum iam Stephanus ab omni correctura recte abstinuit.

πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
8 παίξω γελάσω χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἦτοι καλοκέρειν.

41 (39). Τὶ καλόν ἐστι βαδίζειν
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτήν ἡδυτάτην
4 ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν,
χρὺν τὰ πέταλα δῦναι,
ἀπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδάρειον.

42 (40). Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας,

41 (39). ἦτοι καλοῖ i. e. καλο- cum compendio (litterae κ) soleuni terminationum a κ incipientium (quod male legerunt καλλος Spall., καλος Lev. p. 488). est autem, ut habet index codicis Barberiniani εἰς καλοκέρειν (cf. Stark qu. Anacr. p. 44) id est εἰς καλοκαίριον = ver. in margine repetitur εἰς τὸ ἔαρ: ~

1 τὶ καλόν (c. dupl. acc.) ἐστι (sic). — 5 κλήματο βακχείον εἰδεῖν (βακχιον voluit corrector, sed reliquit εἰδεῖν [corr. εἶρειν?], de εἰ et ι confusis cf. 15, 5. corr. Steph.). — 6 χρὺν. — 7 (κατέχειν Fischer, cf. Pauw. p. 242). — 8 deest syllaba una.

Carmen (sicut quod praecedat) recentissimum et neglecta syllabarum quantitate ametrum (ut carm. 4 cf. etiam de c. 40 et 49 Faber p. 150. 160. 161).

42 (40). 1 ποθέομεν. — 2 φιλοπαίγμονος.

- ✓ φιλέω δ' ὅταν γ' ἐφήβου
 ✕ 4 μετὰ συμπότου λυγρίζω·
 στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
 μετὰ παρθένων ἀθύρειν
 8 φιλέω μάλιστα πάντων.
 φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
 φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν,
 φιλολοιδόροιο γλώττης
 12 ἔφυγον βέλεμνα κοῦφα·
 στυγέων μάχας παροίνους
 πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
 νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
 16 ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
 βίον ἥσυχον φέρομι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

43 (41). Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
 ῥοδίνους συναρμόσαντες
 μεθύωμεν ἀβρὰ γελῶντες.

3 ὅτ' ἂν (γε inserui cum Valp.). — 10 (in marg. apogr. Steph. e coniectura adscripsit φόνον). — δαϊκτόν (δαϊκτὴν Metarius, Pauw). — 11 φιλόλοιδόροισι γλ. (corr. Steph., iam in marg. apogr., φιλολοιδόρου δὲ Scal.). — 12 ἔφυγε β. (corr. ego, φεύγω Steph. in marg. apogr. sicut in ed.). — (κωφὰ coni. Valek.). — 13 στυγεω^N (ita N a prima manu superius addito). — νεοθηλαῖσιν (corr. Mehlhorn, νεοθηλέσσ' T. Faber. — 17 ᾠέρωμεν (corr. Pauw).

43 (41). In hoc nota Dorismum, littera α quinquies scripta pro η.

2 σὺν ἀρμόσαντες (ut solet). — 3 μεθύομεν ἀβρὰ.

- 4 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
× χλιδανόσφυρος χορεύη,
8 ἄβροχαίτας δ' ἄμα κοῦρος
στομάτων ἀδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρη
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
12 ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
× 16 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ἄλλο ὁμοίως ᾠδάριον.
εἰς τὸ ῥόδον.

44 (42). Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων

4 κούρα (dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 5 κατὰ κισσοῖσι (corr. Steph. in notis p. 67). — 7 χορεύ^ηει. — 8 ἄβροχαῖται δ' ἄμα κοῦροι (corr. St.). — 10 καταπικ^ητίδων (coniuncta sine accentu praepositione, ut solet: velut supra 42, 14 καταδαῖτας). — ἀθύρειν (ubi litteram ν delere oblitus est qui mox scripsit προχέων). — 11 προχέ^ωειν (ceterum quod adnotat qui in textu scripsit ἀθύρων προχέει Stephanus p. 67: 'Legitur et . . . ἀθύρει προχέων' nihil est nisi haec ipsa correctoris Palatini lectio a Stephano perfecta). — 12 χρυσοχαίτας (cum dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 14 καὶ τῆς καλῆς κυθε^ερίας (corr. κυθερίας: cum ε, non η, ut male Lev. p. 471. μετὰ pro καὶ ego, κυθήρης St.). — 16 μεθίησι (corr. St.).

44 (42). Titulus alter, εἰς τὸ ῥ^οδ, ponitur in margine.

1 ῥοδ^ων.

- μίξωμεν Διονύσῳ·
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
 4 κροτάφοισιν ἄρμόσαντες
 πίνωμεν ἄβρᾶ γελῶντες.
 ῥόδον εἶαρος μέλημα,
 8 ῥόδον, ᾧ θεοῖσι τερπνόν,
 ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
 στέφεται καλοὺς ἰούλους
 Χαρίτεσσι συγχορεύων,
 12 στέφε νῦν με, καὶ λυρίξω.
 παρὰ σοῖς, Δεύνυσε, σηκοῖς
 μετὰ κούρης βαθυκόλπου
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 16 πεπυκασμένος χορεύσω.

τοῦ αὐτοῦ εἰς οἶνον ᾧδάριον.

45 (43). Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.

2 μίξωμεν τῷ διονύσῳ (ubi τῷ, quod ined. om. St., punctis suprascriptis deletum). — 5 ἀβρᾶ (sic sine spir.). — 7 εἶαρος (corr. Baxter). — 8 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ (corr. ego: τερπνὸν sc. στέφεται). — 9 ὁ παῖς (corr. G. Hermann El. m. p. 485). — 10 καλοῖς ἰούλοις (corr. Pauw). — 11 σὺν χορεύων (solitum librarii morem, qui praepositiones compositorum seiungat, castigavit corrector i. e. ipsa pr. m. scribendo συγχορεύων). — 12 στέφον οὖν με (corr. ego). — λυρίξω (corr. Fischer: cf. supra ψαλίξω, ἐκθερίξω. λυρίξων Pauw). — 13 διόνυσε (corr. Hermann: cf. Anacr. fr. 11 B.). — 16 πεπυκασμέν⁰ cum v in ras.

45 (43). Titulus in margine.

1 πίνω (πίω Barnes). — 2 εὐδουσιν (cf. 48, 2. sed infra εὐδουσιν ex correctura v. 10).

τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
 4 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 θανεῖν με δεῖ καὶ μὴ θέλω.
 τί τὸν βίον πλανῶμαι;
 πίνωμεν οὖν τὸν οἶνον
 8 τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
 εὖδουσιν αἱ μέριμναι.

εἰς τὸ ἔαθ.

46 (44). Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
 Χάριτες ῥόδα βρύουσιν,
 ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
 4 ἀπαλύνεται γαλήνῃ,
 ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ,
 ἴδε πῶς γέρανος ὀδεύει.
 ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν,
 8 νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,

3 ^B τί μοι πόνων ^A τί μοι γόων: (itaque versiculi partes commutari iubet se corrigens librarius, quod non advertit Stephanus licet notaverit in apogr. cf. Mehlhorn p. 158). — 5 καὶ. — 6 τί δὲ τὸν β. (corr. Barnes: fort. τὴ δὴ βίον).

46 (44). Titulus in margine.

1 ἴδε πῶς cf. Leo Mag. p. 564, 13. Ignat. Diac. p. 665, 31 Matr. — ἔαρος φανέντος (φανέντος ἥρος Herm.). — 2 βρύουσι ῥόδα (ῥόδα βρύουσιν scr. Steph.). — 3 κῦμα (accentu correcto). — 4 ἀπαλύνεται (spir. qui fuerat lenis correcto ut videtur cf. 45, 2). — 5 νῆσσα κολυμβᾷ. — 7 τιτάν (se ipsum corrigens, inter gravem et acutum incertus, ut supra saepe et infra 47, 4 et 11. 49, 7 etc.).

τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα

.....
ἐλαίας πρόκνυψε καρπός,

12 Βρομίου στέφον τε νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
× καθελὼν ἤνθισε καρπός.

εἰς ἑαυτόν.

47 (45). Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν μὲν δέῃ χορεύειν,
4 Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω
σκῆπτρον ἔχων τὸν ἄσκον.
ὁ δ' οὐδὲν ἐσθ' ὁ νάρθηξ·
8 ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

10 deest versus propter sequentem dupliciter scriptum et corruptum sic: καρποῖσι γαῖα προκύντει: καρπὸς ἐλαίας προκύντει (corr. ego). — 12 βρομίου στέφεται νᾶμα (corr. ego. Steph. ad marg. apogr. scr. βρόμιος στέφει τὸ νᾶμα. — 13 κατὰ κλόνον (corr. Steph.). — 14 ἤνθησε (corr. Barnes).

47 (45). Hoc carmen cuius v. 8—9 citavit Hephaestion de metr. p. 32 Gaisf. (Anacr. fr. 92B) restituit Lachmann (de chor. syst. p. 5) qui versus (in codice hoc ordine scriptos 1. 2. 3. 6—12. 1 qui repetitur. 4. 5.) transposuit.

Titulus in marg.

1 μὲν εἰμὶ (infra v. 11 cod. μὲν εἰμὶ^χ acc. corr.), — 3 κἂν δεήσῃ με χορεύειν (corr. Hermann el. metr. p. 481). — 4 σιληνόν. — 6 ἔχω^ς sic cum puncto supra additq (= ἔχω). — 6 ἄσκον (acc. correcto). — 7 ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἐστίν (corr. Mehlhorn).

πάρεστι γάρ, μαχέσθω.
 ἔμοι κύπελλον, ὦ παῖ,
 μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
 12 ἐγκεράσας φόρησον.

ἄλλο εἰς φιλοπότην.

48 (46). Ὅταν Βάκχος ἐσέλθῃ, -
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι,
 δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
 4 θέλω καλῶς αἰεῖδεν·
 κισσοστεφῆς δὲ κεῖμαι,
 πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.
 ὄπλις', ἐγὼ δὲ πίνω.
 8 φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
 μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς Διόνυσον ἥγουν οἶνον.

49 (47). Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
 ὁ λυσίφρων Λυαῖος

9 παρέστω καὶ μαχέσθω (correxerunt ex Hephaestione cuius locum iam Steph. adscripsit apographo. idem in notis ed. 'Hephaestion citans hos duos versus legit' etc. fort. πάρεστι, καὶ μαχέσθω). — 11 μελίχρουν (corr. Steph.).

48 (46). Titulus in textu, sed alter in margine hic: τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην.

1 ὅταν ὁ βάκχος ἐσέλθῃ (corr. Hermann). — 2 εὐδουσιν, ut supra. — 3 δοκῶ (corr. Steph.).

49 (47). Titulus in margine.

2 ὁ λυαῖος (corr. Barnes).

ὅταν φρένας τὰς ἀμὰς
 4 ἐσέλθῃ μεθυδῶτας,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἤχῳ δὲ καὶ τι τερπνὸν
 ὁ τὰς μέθας ἐραστὰς,
 8 μετὰ κρότων μετ' ὠδᾶς
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα.
 πάλιν θέλω χορεύειν.

εἰς συμπόσιον τοῦ αὐτοῦ.

50 (48). Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τότε μὴν ἦτορ ἱανθὲν

 4 λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ἀπορίπτονται μέριμναι
 πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
 8 ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,

3 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς (ἀμὰς Baxter). — 4 εἰσέλθῃ μεθυδῶτας (sed ω per correcturam factum est ex ο: -δῶτας). — 5 διδάσκει με χορεύειν (sic, cum lineola supra n. διδάσκομαι γ. Mehlhorn). — 6 ἔχω (corr. ego). — δέτι καὶ (corr. Steph.). — 7 ἐραστὰς (dupl. acc., flexo et deinde ac.). — 8 μετ' ὠδᾶς. — 9 καφροδίτα. — 10 καὶ πάλιν θ. γ. (corr. D. Heinsius, καὶ πάλι Barn.).

50 (48). Deest versiculus unus in altera primae strophae parte (Hermann El. p. 480) et qui restat corruptus est.

2 τότε μὲν (corr. ego, μεν in ed. ut in marg. ap. St.). ἱανθὲν (sic cum aspero). — 4 sic. — 6 ἀπορίπτανται. — 8 εἰς (corr. Steph.). — ἀήτας (corr. qui addit " videtur voluisse αὔτας).

- λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
 πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 12 δονέει μέθῃ γανώσας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
 ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ
 16 βιότου μέλπω γαλήνην.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
 δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
 20 κατέχων Κύπριν αἰδῶ.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κυπέλλοις
 τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας
 24 θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος
 τότ' ἐγὼ λαβὼν ἀποιίσω.
 28 τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

εἰς κόρην τοῦ αὐτοῦ.

51 (49). Μή με φύγῃς ὀρῶσα

10 λυσιπαιγμων (λυσιπήμων Pierson) × ὅτε μοι et in
 marg. × (τότε scr. Steph.). — 11 πολυανθέσιν ἐν (μ' add.
 Steph.). — 15 δὲ ~~αα~~ (sic ipse deleuit librarius) τῷ καρήνῳ⁶⁰
 (καρῆν). — 19 ἀγκάλαις (-λ i. e. -λας ut recte legit Ste-
 phanus in apographo, ex coniectura tamen adscripsit ἀγκά-
 λαις). — 22 δὲ (ego δὴ). — 26 τοῦτο μοι (corr. Steph.). —
 27 τοῦτ' (corr. ego: τόδ' iterum Steph.). — 28 γὰρ^{δεῖ} μετὰ
 (sic suppl. a pr. m.).

τὰν πολιὰν ἔθειραν,
 μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
 × 4 ἄνθος ἀκμαῖον, τὰμὰ
 δῶρα, φίλα, διώσῃ.
 ὄρα κὰν στεφάνοισιν
 ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 8 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν.

52 (50). Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
 καὶ φητόρων ἀνάγκας;
 τί δέ μοι λόγων τοσοῦτων
 4 τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 ἀπαλὸν πῶμα Λυαίου,
 μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 8 μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 πολιαὶ κάραν στέφουσι·
 δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·

51 (49). 2 αἰθ^εησαν (corr. Steph.). ipse se corr. librarius, qui etiam lineola perducta deleuit η. — 3 μὴ δ'. = 4 ἂ. ἂ τὰς ἐμας (ἐμ): δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις (corr. Bergk. διώσης iam Faber, διώσῃ Herm., τὰμὰ Steph.). — 6 κὰν ἐν (corr. Steph.). — 8 ῥοῖδοις (sic) dupl. lineola, quarum inferior videtur esse pro " [ῥοῖδοις] (corr. Steph.).

52 (50). Carmen recentissimum, in quo nihil mutavit Stephanus (cf. 38 — 41)).

4 ὠφελούντων. — 6 πῶμα (corr. Barnes, sed cf. 38, 11). — 9 στέφουσι κάραν (ord. immutavit Barnes cum Scal.). — 10 βαλ' (i. e. βαλων ut infra 60, 27. βαλὼν recte Steph. in

τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 12 βραχὺ μὴ ξῶντὰ καλύπτεις·
 ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ἄλλο εἰς ἐαυτὸν ὁμοίως.

53 (51). Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶν
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα.
 τότε δὴ, τότε' ἐς χορείην
 4 ὁ γέρων ἐγὼ πετροῦμαι.
 περιμένον με, Κυβήβα,
 παράδος· θέλω στέφεσθαι.
 πολὺν δ' ἐκὰς τὸ γῆρας·
 8 νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 διονυσίης δέ μοι τις

apogr., βάλ' in ed. ut correxit in marg. apogr.). — παῖ (dupl. acc., gr. et fl. ceterum βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον Bothe). — post v. 12 finem fecit librarius asterisco simplici posito, deinde ante titulum sequentem, cum deberet duos, unum versum 13 subdidit cum novis asteriscis tribus.

53 (51). Titulus in textu: in marg. repetitur ἄλλο.

1 ὅτ' ἐγὼ ~~αὐτὸς~~ νέοις ὁμιλοῦν et in marg. × vitii s. (σε lineola transversa tenui ipse delevit librarius, quem secutus Stephanus omisit). — 2 ἔσορῶν ^ἴπάρεστιν et in marg. × (ὁμιλῶ ἔσορῶν Baxter, σ' ὁμιλεῖν ἔσορῶ Bergk, ὁμιλῶν ἔσορῶ ego). — ἦβα (ἦκα i. e. ἦλα pro ἦνα per errorem habet Steph. apogr.). — 3 δὲ (corr. Steph.). — 5 ^{α α α α α}περιμένον με (itaque corr. παραμενων) et in marg. × cum adscripto ζ^τ (i. e. ζῆται), quod idem in ext. marg. repetitur ζ^τ (περιμαίνομαι Salm.). — 7 π. δὲ γῆρας ἐκ^ας (ἐκας dupl. acc., gr. et ac., corr. Bothe). — 9 διονυσίης (corr. Steph.). — δέ μοι τις.

φερέτω ῥοὰν ὀπώρας,
 ἴν' ἰδῇ γέροντος ἀλκὴν
 12 δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν;
 δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 χαριέντως δὲ μανῆναι.

εἰς τὴν εὐρώπην.

54 (52). Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
 δοκεῖ τις εἶναι μοι Ζεὺς·
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 4 Σιδονίην γυναῖκα,
 περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
 τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
 οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 8 ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
 εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

ῥοόν
 10 ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρας (ἀπ' om. Baxter: ῥοὰν = ῥοήν,
 ἀμπέλου ῥοήν, ut ait Euripides. cf. Fischer p. 210). —
 11 ἰδῇ. — 14 χαριέντως et in marg. ✕

54 (52). Titulus in margine (εὐρῶ cum asp.).

2 εἶναι μοι (Steph. ordinem immutavit sic: (Ζεὺς μοι δ.
 τις εἶναι). — 4 σιδωνίαν (sic cum priore ο supra ν posito.
 corr. Hermann, secutus correcturam σιδονιον). — 5 παρὰ δὲ
 (i. e. δὲ et δὴ, corr. Steph.) — εὐρύν (cum asp. et dupl.
 acc.). — 7 οὐκὰν οὖν (οὖν compendio scriptum ῥ: corr.
 Steph.). — 10 (μόνος γ' scr. Steph.).

εἰς τὸ ῥόδον.

55 (53). Στεφανηφόρου μετ' ἥρος
μέλομαι ῥόδον τέρενον

· · · · ·
σὺν εἰταίρῃ ὁξὺ μέλπειν.

4 τόδε γὰρ θεῶν ἄημα
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐνώροις,
πολυανθέων Ἐρωτων

8 ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα·
τόδε καὶ μέλημα μύθοις —
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πείραν

12 ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλλειν
μαλάκαισι χερσὶ κούφαις
προσάγοντ' Ἐρωτος ἄνθος.

16 ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,

55 (53). Tit. in textu sic: in margine repetitur εἰς ῥόδον.

1 στεφανηφόρον (corr. Steph.). — 2 μέλομαι (corrector itaque vult μέλομαι) ῥόδον τερινόν. — 3 σὺν εἰταίρῃ αὖξει μέλπει (i. e. -πην vel -πειν: συνέταιρον ὁξὺ μέλπειν Herm.), ante hunc deesse significavi versum unum. — 4 (item

5. 9) τό δε. — 5 βροτῶν χάρημα (corr. Salmasius, βροτοῖσι χάρημα Bothe). — 6 ἐν ὥραις (corr. ego, interpunctione etiam mutata). — 7 πολυανθέων cum copula. — 8 ἀφροδίσιοντ'. —

10 φυτόν (dupl. acc. gr. et ac.). — 11 ποιοῦντα (i. e. ποιοῦντα, ut Steph.) et in marg. ✕ — 13 δ' αὖ λαβόντ' ἑτάλην (-π). — 15 προσάγοντ'. — 16—19 sequuntur in cod. post 20—23: ego

ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτη
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 20 ἄσφω τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν·
 θαλίαις τί κὰν τραπέξαις
 διονυσίαις θ' ἑορταῖς
 δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 24 τόδε καὶ νοσοῦσιν ἄρκεϊ,
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται·
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 28 νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
 φέρε δὴ φυῆν λέγωμεν·
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρυσμένην Κυθήρην
 32 ἐλόχευσε πόντος ἄφρω
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην

transposui. ante v. 16 ῥοδοδάκτυλος etc. novi carminis (54) signum ☒, quod repetitur etiam ante v. 30 χαροπῆς, sed ita ut nulla clausula extet versus utroque loco praecedentis. itaque unius potius carminis significantur partes quam carmina diversa, id quod recte iam vidit Stephanus. — 18 κάφροδίτα. —

19 παρατῶν. — καλεῖ. — 20 ὠσσοφῶ (non ἄσσοφῶ ut Spall., sed ὠς cum factum sit pro ὠς, cum dupl. acc. nunc extat ὠ) et in marg. 3x (i. e. x cum parvo ζ = ζήτει. corr. ego cum Bothio). — τὸ δ' αυτ i. e. αὐτῶ (corr. St.). — 21 θαλιαστε καὶ τρ. (corr. ego: infra enim male suppletum est τί δὲ versui 23 praescriptum). — 22. τ' ἑορταῖς (spir. pro more cod. Pal. neglecto). — 23 τί δὲ δίχα τοῦ ῥόδου γενοίαν. — 24 τὸ δὲ

(sed 26 τὸ δὲ sic del. acc. = 25 τὸ δε). — νοῦσοῖσιν ἄρκεϊ. —

25 νεκρ quod recte Steph. legit νεκροῖς). — 29 :φυῆν. — 32 ἐλόχευε (corr. ego). — 33 πολεμοκλόνον τ' ἀθήνην.

κορυφῆς ἄϊξεν ὁ Ζεὺς
φοβεράν θείαν Ὀλύμπῳ,
36 τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
νέον (ἔρνος) ἦνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα,
μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον.
40 ῥόδον ὥς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

εἰς διόνυσον.

56 (55). Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ
νέον, ἐν πότοις ἀταρβῇ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
4 τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πόθον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,

ξεν ο
34 ἐδείκνυε ξεύς (i. e. ἔδειξεν ὁ Ζ. quam codicis correcturam memorat Steph. in notis, corr. ego). — 35 φοβεῖ (sic = φοβεράν). hunc v. 35 om. Steph. (errore, nam extat in apogr.), primus 'ex Vaticano MS. sumptum' restituit Barnes. — 36 ῥόδον (corr. Steph.). — 37 ἦνθισε (i. e. ἦνθισε corr., cf. 50, 8). — 41 ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν (sic cod., non - λειν). — 43 λυαίωι (i. e. corr. λυαίου, corr. ego).

56 (55). In margine titulo additur ἄλλο.

2 νέον = νέον (scil. νέον cum supra scripto ν = ων). — 3 χορευτῇ (cum dupl. acc., gr. et ac.). — 4 κατῆλθε. — 6 πόθον cod: πότον ed. Steph. ('ita malim quam πόθον'). — 7 hic versus (γόνον — οἶνον) qui in cod. p. 688 ultimus est, repetitur idem initio p. 689.

- 8 πεπεδημένον γ' ὀπώραις
 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
 ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 12 ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν.
 ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

εἰς δίσκον ἔχοντα ἀφροδίτην.

- 57 (56). Ἄρα τίς τόρευσσε πόντον;
 ἄρα τίς μανεῖς ἄτεχνα
 ἀνέχευε κύμα δίσκῳ;
 4 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης
 ἄρα τίς θ' ὑπερθε λευκὰν
 ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν,
 νόον ἐς θεοὺς ἀερθεῖς
 8 μακάρων φύσιν τ' ἐς ἄκραν;
 ὁ δέ νιν δέδειχε γυμνάν,
 ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι

8 γ' om. (inseruit Barnes). — ὀπώραις. — 9 φυλάττειν (corr. Barnes). — 10 τέμωσι (corr. Steph.). — 12 θῆ^ητόν (sed ὁ per rasuram factum est ex η: θηητόν. in marg. est ✕ corr. Steph.). — 14 ἐσέτους.

57 (56). 1 ἄρα τις et mox v. 2 ἄρα τίς (cf. 18, 16 etc.). — πόντω^ο (corr. Steph.). — 2 μανεῖσα τέχνα (corr. ego). — 4 interpunctione mutata ad sequentia pertinere significavi. — 5 ἄρα τίς ὑπερθε (τίς θ' vel τίς δ' ego). — 7 νόος (corr. Barn. in notis). — ἀέρθ^{εις}η. — 8 μ. φύσιος ἀρχάν (corr. ego). — 9 εἰδείξε (corr. ego). — 10 ὅσα μὴ θέμις ὀρᾶ^{δ'}σθαι (librarius qui supra ipse scripsit δ' initium simul versus

- μόνα κύμασιν καλύπτει.
 12 ἀλαλημέναις δ' ἐπ' αὐτά,
 βρύον ὥς ὑπερθε λευκόν,
 ἀπαλόχοις παλάμαισι
 δέμας εἰς πλόον φέρουσα
 16 ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 ῥοδέων δ' ὑπερθε μαζῶν
 ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 μέγα κῦμα νῶτα τέμνει,
 20 μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις
 κρίνον ὥς ἴοις ἐλιχθὲν
 διαφαίνεται γαλήνας.
 ὑπὲρ ἀργυροῖ δ' ὀχοῦνται
 24 ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς,
 δολερὸν νόον μετώποις,
 Ἔρος Ἴμερος γελῶντες.
 χόρος ἰχθύων τε κυρτὸς
 28 ἐπὶ κυμάτων κυβιστᾷ
 Παφίης τε σῶμα παίζει
 ἵνα νήχεται γελῶσα.

oblitus reliquit καὶ (χ'), correcturam eius perfecit Steph. in notis p. 82, recepit Brunck). — 12 ἀλαλημένος (corr. ego). in marg. sin. ad hunc versum × — 13 βρύον ὥς (signo in marg. dextra repetito). — λευκὰν (corr. Steph.). — 14 ἀπαλοχόρους παλάμας et in margine corr. inepte × γαλήνας (corr. ego). — post v. 16+17 signum × extat in marg., pertinens fort. ad v. 18, ubi ^{εἰ}δηρῆς. — 19 πρῶτα (corr. ego). — 21 ὥς, ut supra. — ἐλιχθὲν (sine spir.). — 22 διαφαίνεται^ο (corr. inepte διεφαίνετο). — 23 ἀργύρῳ (corr. ego). — δ'ορχοῦνται (corr. Steph.). — 24 δελφίσι. — 25 μερόπων (μετώπων corr. I. H. Voss, quem secutus ego). — 26 ἔρως (corr. Barnes). — 28 κυβιστᾷ i. e. κυβιστων (corr. ego).

εἰς χρυσὸν τοῦ αὐτοῦ.

- 58 (57). Ὁ δραπέτας ὁ χρυσὸς
 ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
 διηνέμοις τε ταρσοῖς,
 4 αἰ δ' αἰ με φεύγει,
 οὗ μιν διώκω· τίς γὰρ
 μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεῖς
 8 τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις
 φέρειν ἔδωκα λύπας,
 λύρην δ' ἐλὼν αἰίδω
 12 ἐρωτικᾶς ἀοιδᾶς.
 πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
 ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 ἄφνω προσεῖφ' ὁ δραπέτας
 16 φέρων μέθαν μοι φροντίδων,

58 (57). Praeter titulum ἄλλο in marg.

1 μ' ὁ χρ. (corr. Barnes). — 2 με φεύγει (corr. Steph.). —

κραιπνεῖς (i. e. corr. κραιπνῶς. corr. Steph.). — 4 αἰ με,
 ut infra 17 ἐλὼν μιν. — 5 οὗ μιν (corr. Steph.). — 6 μισῶν
 (corr. Anna Fabri). — θέλει το θ. (corr. Steph.). — 8 τῷ
 δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ. — 9 ἐμῶν (dupl. acc., ac. et fl.). —
 αὖραις (i. e. ut in codicis aspectu patet, pr. m. αὖρ. sic cum
 puncto qui etiam nunc visitur infra littera α, deinde corrigens
 librarius falso (-ας) relicto compendio explevit vocem in ter-
 minationem αὖραις (cf. Paulssen ad 7, 22). — 11 ἐλὼν, sed
 infra v. 17 ἐλὼν. — 12 ἐρωτικᾶς ἀοιδᾶς (ut solet scriptor). —

15 προσεῖφ' ὁ δρ. — 16 μέθανδοῖφροντίδων et in margine
 sin. bis et ad v. 13 + 14 et 15 + 16 ᾤ (corr. Anna Fabri).

ἐλών μιν ὥς μεθήμων
 λύρης γένωμαι λαροῦ.
 ἄπιστ', ἄπιστε χρυσέ,
 20 μάτην δόλοισ με θέλγεις·
 πλέον τί σου τὰ νεῦρα
 πόθους, κέκλυθι, ἄδει.

εἰς οἶνον.

59 (58). Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 ταλάροις φέροντες ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
 4 κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
 μόνον ἄρσενες πατοῦσι
 σταφυλῆς λύνοντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 8 ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 ἐρατὸν πίθοις ὀρῶντες

17 μεθήμων (unde male μεθ' ἡμῶν Steph. statim in apogr., corr. Anna F.). — 18 λαρον et in dextra marg. ✕ (corr. Pauw). item in sinistra ✕ ad v. 17. — 20 μετ' ἄν δόλοισ με θελγείς (i. e. corr. μήδ' ἄν δ. μ. θέλγης. corr. Mehlhorn). — 21 πλέον χρυήσουνεῦρα et in marg. ✕ (corr. ego). — 22 πόθους κεκλῦ^θ ἄδεις (corr. ego: ἄδει i. e. ᾄδει). alteram huius carminis partem magisque etiam corruptam ad finem codicis male nunc reiectam esse recte vidit Barnes: adhaeret autem in codice ultimo carmini (cod. nr. 59) finem faciens Anacreonteorum sane haud speciosum.

59 (58). Titulus in margine.

1 τὸν μελανόχρωτα. — 3 ἐπώμων. — 4 καταληνὸν. — πατοῦσιν (contra morem codicis). — 6 σταφυλην (corr. Pauw). — 8 ἐπιληνίοισιν (corr. Steph.).

- νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
 ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς
 12 τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
 πολιὰς τρίχας τινάσσων.
 ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 ἐρατὸς νέος ἐλυσθίς
 16 ἀπαλὸν δέμας χυθείσαν
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον
 ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
 20 προδότιν γάμων γενέσθαι.
 ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 τότε μὴ θέλουσιν ἄγχει·
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 24 μεθύων ἄτακτα παίζει.

εἰς ἀπόλλωνα.

60 (59). Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
 ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
 μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ

13 ὅταν (= ὅτ' ἄν). — 14 παρ^θ-λοχήσας. — 15 νέος
 ἐλυσθίς (sic). — 19 ὁ δ' ἐρως ἄωρα θέλων et in marg.
 ἄωρος: ἄωρα: (sic, corr. Barnes). — 20 προδότην (corr.
 Steph.). — 21 πείθων (corr. πίθων, ut saepe, cf. 15, 5). —

60 (59). Titulus in margine.

1 (cf. Io. Gaz. δότε βάρβιτον δονήσω p. 576, 32 M.). —
 2 πρόκει^τ (sic, duobus lineolis transversis deleto acuto supra
 ε, et iuxta posito gravi!). — 3 δ' ἐπέστω (cum litt. — fort.
 ο — erasa supra ω et in ω inscripto ο, ut videtur) πάντη
 (corr. Steph.).

- 4 σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
 ἔλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
 λιγυρὸν μέλος κροαίνων
 φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
 8 ἄτε τις κύκνος Καῦστροῦ
 ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
 ἀνέμου σύναυλος ἤχῃ·
 σὺ δέ, Μοῦσα, συγχόρευε·
 12 ἱερὸν γάρ ἐστι Φοῖβου
 κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
 λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβου,
 ἀνεμώλιον τὸν οἴστρον·
 16 σαόφρων γὰρ εὗτε κούρα
 τοῦ μὲν ἐκπέφενγε κέντρα,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
 φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήνθει·
 20 ὁ δὲ Φοῖβος, ἴη Φοῖβε,
 κρατέειν κόρην νομίζων,
 χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 ἐδόκει τελεῖν κυθήρην.
 24 ἄγε, θυμέ, πῇ μέμνηνας

4 λαχων ἄ^ωτον (sic utriusque lectionis accentu relicto, αωτον et quod voluit corrigens ἄ^ωτων (corr. Steph.). —
 10 ἡ^{χη}θη (corr. ego). — 14 λαλέων ἔρωτα (corr. Steph.). —
 15 ἀνεμώλιον. — 16 σαόφρων γὰρ ἐστ' ἀκούσας et in marg.
 σαόφρων γὰρ εὗτ' ἀκούσης (γὰρ ἐστι κούρα voluit Steph. iam
 in apogr. vel ut ibidem addit ἔστ' ἀκούρα, fort. ἄρ εὗτε). —
 17 τὸν μὲν (corr. ego). — ἐκπέφενγα (corr. Steph.). —
 κέντρῳ i. e. κέντρα (ut in titulo ἀπόλλων, non κέντρον quod
 legit Steph.). — 18 ἄμειψα (corr. Steph.). — 19 ἐπ' ἡχεῖ
 (corr. ego). — 20 ἦ δὲ φοῖβος (corr. ego). — 24 sequentia non
 recte separavit Bergk.

- X
 μανίην μανείς ἀρίστην;
 τὸ βέλος, φέρε, κρατῦνον,
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.
 28 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
 τὸν ἀοίδιμον μελιστήν·
 32 φιάλην πρόπινε παισίν,
 φιάλην λόγων ἐραννὴν·
 ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
 παραμύθιον λαβόντες
 36 φλογερὸν φύγωμεν οἴστρον.

- 58 (59). σὺ γὰρ δόλου, σύ τοι φθόνου
 24 ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν,
 λύρη δ' ἄλυπα παστιάδων
 φιλαμάτων τε κεδνῶν
 πόθων κύπελλα κίρνη.
 28 ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις,

25 μᾶν (μανης) pro μανεις. — 26 κρατῦνων (dupl. acc., corr. ego). — 29 ὡς (corr. Portus). — 32 παισίν (sic). — 36 φυγόντες ἄστρον (corr. Mehlhorn. cf. Georgii gramm. anaer. 1, 107 B).

58 (59). 23 sqq. Hoc fragmentum cum sit carminis 58, carmini 60 in codice quasi particula coniungitur.

23 δόλωι . . . φθόνωι (corr. Pauw). — σὺ τοῖ i. e. σύ τοι corr. pro σὺ τοι. — 25 X λύρη (cum vitii s., λύρη ego). — δ' ἄλυπα (ubi spiritus qui fuerat asper mutatus videtur in lenem, accentus autem primae syllabae duobus lineolis transversis deletus est, additum praeterea vitii signum). —

27 κρίνει (κίρνη Anna F., cf. πόθου κύπελλον Io. Gaz. 3, 11 B). — 28 ὅταν θελῇς (θέλῃς). — φεύγῃς (sic).

λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδὰν
 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
 * ξείνοισιν σὲ δ' ἀγχιμουσῶν
 32 δ' ὅλοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
 ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
 μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
 ἀχανδέας ὀρινεῖς
 36 αἶγλαντε λαμπρῶ^τχαν *
 * αἶγλαν τε λαμπρύνοις : *

31—37 reliqui ut habentur in codice corrupti. — 32 ἀν-
 δάν^ς (ἀνδάνης pro ἀνδάνεις). — 36 λ. sic, id est λαμπρ(οις)
 ῶ^τ (ω sumpto pro ν?) χαν cum addito vitii signo supra dubium
 illud ω vel ν, quod signum repetitur in marg. et subscripta
 in novi versus (37) locum vera lectione (quae marginis
 esse debebat) expletur (cum signis * utrinque repetitis) sc.
 λαμπρυνοις, ut fuerit λαμπρῖν pro -πρυν i. e. λαμπρυνοις.
 sed quid ultimum illud χαν significet obscurum est, nisi forte
 pro repetito initio est vocis αἶγλαν. Stephanus in apographo
 scripsit λαμπρῖ ῶ^τχαν (i. e. λαμπρῖοις ωχαν).

τέλος τῶν ἀνακρέοντος συμποσιακῶν.

A p p e n d i x.

... Ἐρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν
μέλομαι βρύνοντα μίτραις
πολυανθέμοις αἰεῖδεν.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει . . .

Clem. Alex. Strom. VI, 745 (62 Bergk).

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσον με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι . . .

Pseudorig. adv. haer. p. 107 Miller (63 Bergk).

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους ἐνεικον, ὥς δὴ
πρὸς Ἐρωτα πυκταλίσω . . .

Athen. XI p. 782 a (fr. 63 Bergk).

Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἶνου
κνᾶθους, ὥς ἀνυβρισιλ
ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

.....

ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
πατάγω τε κάλαλητῶ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἶνω
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις . . .

Athen. X p. 247 a et XI, 475 c (fr. 64 Bergk).

παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἐρωτα φεύγων . . .

Hephaest. 70 (fr. 62 Bergk).

δοκέει κλύειν γὰρ ἥδε
λαλέειν τις εἰ θελήσει . . .

Greg. Cor. p. 396 Schaefer (ὥς ἐν τοῖς
Ἀνακρεοντείοις, οἶον . . . 65 Bergk).

Anacreon monachus.

*Sub veneris latere debere nemo latere
nam mala venere plurima de venere.*

(manus saec. 14/15 in tegmine
cod. Amplon. qu. 361).

*O fili mi, felicius
 ut vivas atque cicius
 optineas thesaurum
 et oves et altilia
 et boves, rerum milia,*
 6 *topasion et aurum,
 extolle supercilium
 et percipe consilium
 devoti preceptoris
 ac inprimas memorie,
 ut te corona glorie*
 12 *decoret et honoris,
 advertens cum frequencia
 quod littere sciencia
 quam plures sublimavit,
 magnatos cum nobilibus,
 egenos cum humilibus*
 18 *potissime ditavit.
 insistas ergo litteris,
 que pluribus presbiteris
 res prestant cum honore
 et suavi cum alludio
 discuntur, sine studio*
 24 *subtili vel labore.
 locucio si congrua*

*sit sive sit incongrua,
 grammaticis committe.
 si loice discernere
 a falso verum, cernere*
 30 *ad loycos remitte.
 ornatis loqui moribus
 sub coloratis floribus
 rethoricis commenda.
 et si quid est in trivio
 quod surripit oblivio,*
 36 *hoc suppleat agenda.
 que quevis sit proportio
 per numeros, consorcio
 Arabico relinque,
 geometris dimensio
 que rerum vel extensio*
 42 *sit procul vel propinque,
 et musice de artibus
 tonorumve de partibus
 aut sono levi tardo.
 non cures de finalibus
 autentis vel plagalibus,*
 48 *de trito vel tetrardo,
 que prothi regularitas,
 que deuteri disparitas,*

In cod. Amplon. qu. 361 membr. s^{ae}c. xiv inter multa variaque opuscula astrologica f. 129^a — 131^b habetur hoc quod in indice vetusto eorum quae hoc volumine continentur, vocatur *Dictamen pulchrum de curis astrologicis*, prolixae ex magistris Arabicis vocabulorum astronomicorum expositioni interpositum. ipse textus titulo caret, item interpunctione. descripsi Erfurti a. 1855.

16 *magnatos* cod. — 47 *autentis*: vid. Du Cange s. *autentus*.

- scu quid pretendant nethe,*
aut quid proslambanomenon,
quid mese dyazeusmenon,
 54 *excellens, paranethe,*
quid paripate ipaton
vel quid licanos ipaton,
seu quis in monocordis
sit modus vel in clavibus
acutis et in gravibus
 60 *proporcio et in cordis,*
vis sperica si conserat
quid quando quantum inferat,
et quid sperarum cycilus,
quid circulus eccentricus,
quid deferens, concentricus,
 66 *quid equans, epiciclus,*
quod celi et quod circuli,
quid circulatorum singuli,
quid zone, centrum, axis,
quid spere situacio,
quid cursus, quid prelacio
 72 *horoscopi, galaxis,*
quid lucens polus articus,
quid latitans antarticus,
artophilax, boetes,
quid orion, quid hyades,
andromeda, quid plyades,
 78 *quid asub, quid cometes,*
quid modus ingeniculo,
auriga cum vehiculo,
- arcturus, cinosura,*
quid serpens, serpentarius,
centaurus, quid aquarius,
 84 *quid persei natura,*
que signa sint australia,
que septentrionalia,
diurna, masculina,
vel que occidentalia
sint, seu orientalia,
 90 *nocturna, femtnina,*
que ignea, aerea,
que aquea, que terrea,
que muta, que verbosa,
amara que vel dulcia,
que salsa vel que acria,
 96 *directa, tortuosa,*
aut que sint melancolica,
sanguinea, colerica,
fleumatica, formosa,
vel que sint mugiencia,
balancia, rugiencia,
 102 *casta, luxuriosa,*
quis planetarum humidus,
quis siccus et quis tumidus,
quis ferus, quis modestus,
quis frigidus, quis calidus,
quis fetidus, quis squalidus,
 108 *quis hylaris, quis mestus,*
et quid istorum statio
et quid retrogradatio,

52 *proslabānomenon* cod. — 53 i. e. *diezeugmenon*. — 67 *quod* i. e. *quot*. — 72 *galaxis* per *syncopam* i. *galaxias* comm. — 75 pro *bootes*. — 78 *asub* . . . non sunt stelle sed igniculi de aere lapsi comm. — 79 *Quid mod⁹* sic cod., fort. *quid nixus*: nam ad seqq. non quadrat quis modus. — 80 *Ingeniculo* (sic) quem et herculem dicunt dextro pede capud premit serpentis . . . comm. — 81 *arturus* cod. ante corr. — 101 *balancia* scripsi ex comm. (*Mugiencia balancia rugiencia sunt aries taurus leo capricornus. cf. Althabitii introd.*): *blanda* cod.

- directio comportet,
potestas, dominacio
quid, domus, exaltacio,
114 quid terminus inportet,
triplicitas quid, quadruplex
quid facies, quid quintuplex
aspectus apprehendat,
oppositus, tetragonus
quid, trigonus, exagonus,
120 coniungens quid portendat,
quid odium, dilectio,
quid gaudium, proectio
planete radiorum,
domorum quid equatio,
quid quevis elevatio
126 per climata signorum,
quid hair, quid aux, quid
genzahar,
quid nadayr, anaubahar,
buch, athazir, alwegha,
almutez quid, animodar
alkocoden, algebucar,
132 quid ylechs, rigel, wega,
alphirdarich, firdaria,
adurugen, quid varia
coniunctio figuret,
quid cauda, capud innuat,
quid augeat, quid minuat,
138 quid alichel procuret,
- quid almuri, quid abymar,
almucantarach, allowar,
allidoda, armilla,
wakagora, quid azimuth,
quid cenith, quid alenkabuth,
144 quid alcicrop cavilla,
in mensibus qui topici,
in spera quod sint tropici,
coluri, paralelli,
zodyaci obliquitas
hinc tradat quid obliquitas,
150 cur mars sit deus belli,
orizon, emisperium
tenentibus inperium
lux torrida sub zona
cuiusmodi refulgeat,
quid cepheus indulgeat,
156 quid pegasus, corona.
ob argumentum varium
nil tibi luminarium
de dubia eclypsi!
nam sepe qui concipiunt
hanc, alios decipiunt,
162 desipiunt et ipsi.
idcirco non considera
quid astra stelle sydera
vel negent vel contendat,
quid microcosmo porrigant,
corrumpant vel quid corrigant,

127 hair: quidam dicunt hais comm. — genzahar ex comm.
(sed plures dicunt genzar): gensaar cod. (sed suprascr. h). —
128 quidam dicunt nadyr comm. — 129 atazir comm. (in voc.
arab. quae sequuntur, ubique potuit esse c pro t et t pro c:
idem enim pro more saeculi utriusque litterae ductus est. cet.
cf. Steinschneider in: Zeitschr. d. D. morgenländ. Ges. 18, 194).
— 129 alwegha cod. — 130 almuter cod. — aminodar cod., am-
minodar comm. — 162 ylechs: ylech comm. — 134 adurugen in
comm. — 149 quod i. e. quot. — 149 hūc . . . obliquitas sic
corrupte. — 151—52 sic. — 155 zepheus cod. (sed in comm.
cepheus).

163 *quid sanent vel quid ledant,*
sed prudens sis yconomus
et sinas quod astronomus
se occupet cum istis.
nū tibi de quadrivio!
mergantur in diluvio
174 *artiste cum sophistis!*
nec cures metaphisicam,
naturas rerum, phisicam,
vanam philosophiam,
nec canones, consilia,
canonica civilia
180 *iura, theologiam,*
sed speculum psalterii,
digestum baptisterii
cum codice missalis,
summas antiphonarii,
legende, kalendarii,
186 *agende, gradualis*
addiscas super omnia,
nec tibi sint ut sompnia,
et altius decanta:
sors cunctis par que patuit
cum statuit
192 *nos autem Salve sancta*

egestas dum prevaluit,
sic enim multis valuit
et requiem eternam.
hec si decantes caucius,
respiciaris laucius
198 *per cocum et pincernam,*
et sistens sub hac serie
salvaris a pauperie.
nam Socrates cum Sorte
per vicos adhuc cursitat,
at Dominus hic equitat
204 *vobiscum cum cohorte.*
preterea explicite,
ut dicitur, sollicite
grandevus adhuc Plato
silogizando disputat,
Oremus nummos computat
210 *sub numero quadrato.*
hiis, ergo, fili, litteris
insistas cum presbiteris,
ut vivas in honore.
nam ipse sunt que elevant,
honorant, ditant, relevant
216 *a curis et labore .;*

188 *Nec t̄ fīc* *vc* *soḡnia* cod. — 189 *et sic.* — 190 *p q̄* i. e. *per que* vel *par que* cod. — 191 *cū m̄* (vel *n̄* quod ita scriptum est ut fere videatur *n̄* vel *ū*) *aū.* cod., subductis lineis, ut in seqq. *Statuit Nos aū.* *Salve stā*, rursus *Si enī multis* et *Requiem. eternam* (quasi corrupta). — 194 *sic* (?): *Si* cod. — 191—95 *sic* cod. — 201 *cum sorte* i. e. *Sorte* vel eodem logicorum *Socrate.* — 202 *cursicas* cod. — 203 *at:* *Et* cod. — 205 *explice.* — 208 *silgizando* cod. — 209 *oremus* (i. e. clericus?).

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
GRADUATE LIBRARY

DATE DUE

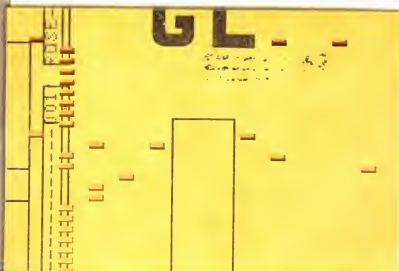
~~NOV 10 1969~~

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 03038 4336

3 9015 03038 4336

DO NOT REMOVE
OR
MUTILATE CARDS

**THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
GRADUATE LIBRARY**

DATE DUE

~~SEP 20 1969~~

